Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Andersen, H. C.; af H. C. Andersen.
Titel | Title:	Mulatten : originalt romantisk Drama i fem Akter
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : paa Forfatterens Forlag : faaes hos C. A. Reitzel, 1840
Fysiske størrelse | Physical extent:	[8], 112 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

H. C. Andersen.

Mulatten.

1840

55, - 20.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130021041263

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Mulatten.

Originalt romantisk Drama i fem Akter

af

H. C. Andersen.

Opført første Gang paa den kongelige danske Skueplads den 3die Februar 1840.

Kjøbenhavn.

Paa Forfatterens Forlag.

Faaes hos Universitetsboghandler C. A. Reitzel.

Trykt i Bianco Luno's Bogtrykkeri.

1840.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Mulatten.

Inhalt.

Mulatten.

Personerne:

Horatio, Mulat	Hr. Holst.
Herren af La Rebelliere, Eier af flere Plantager paa Martinique	— Kragh.
Eleonore, hans Kone	Mad. Nielsen.
Cecilie, Grevinde af Ratél, hans Myndling	Fru Heiberg.
Paléme, Mulat, bortrømt fra La Rebellieres Plantager	Hr. Nielsen.
Lemi, fort Slavinde	Jomf. Andersen.
Pelagi, Bisekræmmerske	— Petersen.
Kadu, Forvalter paa Grevindens Gods	Hr. Schneider.
Auctions-Herren	— Dr. Ryge.
En Planter	— Petersen.

Balgjæster. Plantere. Markedsfolk. Tjenere. Sorte Slaver og Slavinder.

Scenen er paa Martinique.

Kong Christian den Ottende

allerunderdanigst

Forfatteren.

Med Mildhed lytted' Du til denne Sang,
Om Aandens Kamp og Seier høit den klinger;
Du hylder Aanden, som fra Gud udsprang,
Og derfor, Konge, Dig jeg Sangen bringer!

Første Act.

Horatios Bolig. En stor Sal, der har Udseende af en Art Gallerie; foruden to Portrætter ere Væggene behængte med tørrede Planter, Skind af vilde Dyr, Skeletter og udstoppede Fugle. Vorlys brænde i store Glasskaale. I Baggrunden til Høire skjules Sovestedet ved et Draperi. Det er et stormende Uveir.

Første Scene.

Eleonore og Cecilie, reiseklædte, Horatio.

Horatio.

Jeg ønsker, De maa Deres Uheld glemme!
Det stærke Uveir snart vil være endt,
Vær ganske i mit Huus, som De var hjemme.

Eleonore.

Min Mand, La Rebelliere, er Dem bekjendt.
peger paa Cecilie.
Hans Myndling, født Grevinde af Ratél.
Vi er paa Reisen til de varme Kilder

Og haabede at naae derhen i Qvel,
Men dette Uveir reent vort Haab forspilder;
Vi bede, for i Nat, om Gjæsteret.

Horatio.

De mig forunder just en sjelden Ære,
Hvad De befaler vil en Pligt mig være.
Behag! De er vist træt?

Eleonore kaster sig i en Lænestol.

Ja, meget træt!

Cecilie.

Uveir og Vei blev værre just og værre!
O Gud skee Lov vi kom til Eder, Herre!

Horatio.

Et simpelt Aftensmaaltid man bereder,
De vil det ei forsmaae.

Eleonore.

Jeg takker Eder!

Horatio.

Maaskee at Bordet dækkes skal herinde?
Kun tarvelige Retter vil De finde.

Eleonore.

Vi ønske helst vor egen Negerinde!

Horatio.

Som De befaler! strax jeg hende skikker;
Den store Hytte tæt herved stod tom,
I den med Deres andre Folk hun kom — —

Eleonore.

Jeg bringer mange med!

Cecilie.

Vor Eiendom
Ved Kilderne saa eensomt ligger,
Med Fjelde og med Skove rundten om;
Man sagde, Ingen der var ganske sikker,
Naar ei han med en dygtig Livvagt kom;
Bortrømte Slaver skal i Skoven boe,
Og „Hævnerne", især vi kunne frygte.
Thi er' vi tredive, nu tør jeg troe
De ved det blotte Syn af os vil flygte.

Horatio.

O Egnen her er bedre end dens Rygte.

Bukker og gaaer.

Anden Scene.

Eleonore. Cecilie.

Cecilie.

Nei, jeg har intet Uveir seet saa haardt.
Dybt hang de kobberrøde Skyer med Lyn og Torden,
Et omvendt Bjergland var det, som gled bort,
Mens alle Floder styrtede mod Jorden.
Nu har Du da et Stof, som er piquant,
Nu kan Du Noget i Din Dagbog skrive.
Vort Eventyr er morsomt, ikke sandt?
Hvad Bedre kunde vel en Reise give.

Eleonore.

Jeg er saa træt, jeg sover vist til Natten!
Sædvanligt sige Dinene mig nei,
Men ei jeg lukked dem i Hængematten;
En Uro følte jeg; den slette Vei,
Alt greb mig saa. Dog jeg fortryder ei,
Jeg gjorde Reisen.

Cecilie.

Heller ikke jeg.

Eleonore.

Min Mand skal ikke altid sige nei;
Jeg vil engang dog ogsaa have Stemme.
Der skulle vi taalmodigt sidde hjemme;
Mens han i Fort-Royal hos Gouverneuren
Tilbragte Tiden ret i Fryd og Lyst,
Vi skulde ikke turde aabne Døren,
Dag ud og ind see paa den samme Kyst,
Paa Sukkermøllen, Negerne og Sligt —
Det næsten blev lidt meer end kjedeligt.
Hvor findes den, der kunde Sligt udholde!
En større Sygdom turde det forvolde.
Syg er jeg, syg! Det veed jeg selv jo bedst,
Og derfor vil jeg til de varme Kilder,
Naturen er min Læge og min Præst,
Engang for alle det jeg mig indbilder.

Cecilie.

I hvad han sagde var han ganske ærlig,

Dagsreisen, meente han, blev høist besværlig,
Og Skoven havde noget Vildt og Dødt.

Eleonore.

Jeg tænkte, han kun vilde os forskrække.

Cecilie.

Os er jo ei det mindste Ondt tilstødt.
Orkanen kunde Ingen forudsige,
Bortrømte Slaver have vi ei mødt.
Dem frygter jeg! o, de Ulykkelige,
De grusomt under Pidsken have blødt,
Naturligt er det derfor, at de flygte.

Eleonore.

Der er kun Een, af hvem vi Alt kan frygte:
Paléme!

Cecilie.

En Neger?

Eleonore.

Nei, han er Mulat;
Dog det er Eet! den africanske Nat,
Har Dumheds-Præget paa dem begge sat;
Men Legemskraft de fik, som Dyreslægten.
Paléme var stærk, han glemte lidt Respecten,
Blev derfor pidsket, muligt noget haardt;
Deri han ikke fandt sig og løb bort.
Ham frygter jeg, hans onde Sind jeg kjender,
Jeg veed, hans dorske Blod af Hævnlyst brænder;
En fredløs Slave er til Alt istand,

Derfor jeg strængt fraraadet har min Mand
At kjøbe nogen Herreløs. Saa kalde
Vi hver Mulat og Neger, hvem ei blev
Tildeelt lovformeligt hans Friheds-Brev.
Regjeringen de egentligt tilfalde.
Et farligt Folk!

Cecilie.

O, det er Barbari.

Eleonore.

Husk paa, Du selv har Slaver, kjære Pige,
Og uden dem Din Rigdom var forbi.

Cecilie.

O, i mit Fædreland er Alle fri.
Mit kjære, kjære, skjønne Frankerige!

Eleonore.

Jeg kan ei ret paa Landets Skjønhed troe.
Der er saa koldt, der gad jeg ikke boe!

Cecilie.

Nei der er varmt! hvert Hjerte mægtigt brænder —!

Eleonore smilende.

Vi vil ei skjændes, jeg Din Hjemvee kjender;
Desuden er jeg træt, ja meget træt.

Cecilie seer sig omkring.

Her er dog ganske hyggeligt og net!
Vi boe høit over alle Træers Toppe.
Det hvide Huus stod som et Fyr heroppe;

Det ledte os, da Storm og Uveir mødte,
Det i Skov-Drknen var vor Moses-Støtte.
— See tørre Planter hænge ned af Muren,
Og sjeldne Fugle, Skind af vilde Dyr!
Vor Vært studerer sikkerlig Naturen.
Ah, to Portrætter! Dragten og Figuren
Er ikke gammeldags. Vort Eventyr
Mig morer nu; det kunde være værre.
Jeg synes godt om Huset og dets Herre!

Eleonore.

Kald ham ei Herre! han er en Mulat.

Cecilie.

Det er umuligt! saa er Dagen Nat!
Han er jo næsten hvid, som Du og jeg,
En dannet Mand, saa høflig og elskværdig.

Eleonore.

Men dog er han ei Herre-Titlen værdig —
Nei, for Mulatten passer den sig ei.
Seer Du, skjøndt han er Vært, gik han sin Vei;
At spise med os Hovmod var og Trods,
Han veed, at han staaer dybt, dybt under os.

Cecilie.

Ak, ukjærkomne Gjæster maae vi være.
Den høflige, den smukke unge Mand!
O, gid han leved' i mit Fædreland!
Der holdes Aand og Skjønhed høit i Ære;
Her føler han sig dybt tilsidesat.

Eleonore.

O, tro ei det! han kjender intet Bedre.
At her vi overnatte, maa ham hædre.

Cecilie.

Helst var jeg bleven udenfor inat!

Eleonore.

Du reent vanslægtet er fra dine Fædre!
Husk, her er Frankrig ei, men Martinique;
Vi følge anden Mening, Brug og Skik;
Et andet Clima fordrer andre Kræfter;
Du ogsaa kommer nok engang derefter!

Cecilie.

Nei, Kjære! aldrig noget Dieblik!

Tredie Scene.

De Forrige. Femi som dækker Bordet.

Cecilie.

Hør, sig mig, for hvor Mange skal Du dække.

Femi.

For Eder og min Frue!

Cecilie.

Kun os begge?

Eleonore.

Hvad hedder Eieren af Huset her?

Femi.

Horatio

Eleonore.

Han har vel mange Sorte, kan jeg troe.

Femi.

Kun otte, ni! De rose ham saa meget,
At deres Tale ret gjør En bevæget!

Eleonore, der med Cecilie har taget Plads ved Bordet.

Anretningen er smagfuld! slebne Glas,
Fiint Porcelain! det allermindst jeg vented'
Fra Hav og Luft er her det Bedste hentet:
Fisk, Fuglevildt, Pisang og Ananas!

til Femi

Hvad sige Slaverne om Husets Eier?

Femi.

Ja, kun om ham sig hele Talen dreier;
De har ham Alle, som en Fader, kjær;
Han er saa mild —!

Eleonore.

Nu stort vil det ei sige.
I Rang er de omtrent hinandens Lige;
Hvad har om Manden selv Du hørt især?

Femi.

Iblandt de Navne, som er' her de største,
Var engang Navnet Enambuk det første;
Saa riig en Slægt ei fandtes andetsteds,
Den eied' Land i mange Miles Kreds
Og Slaver, ja, som Skovens Træer har Bønner;
Af hele Slægten var tilsidst to Sønner,

De reiste til Europa; men paa Søen,
Før de kom did, den ene fandt sin Død;
Den anden ret sin Manddoms Lykke nød,
Og blev i mange Aar fra Fædre-Den,
Først seent, da der kom Sygdom i hans Blod,
Det lystige Europa han forlod,
I Haab at Hjemmets Luft var mere god,
Men ei den havde Lindring for hans Liden,
Thi Døden holdt sin Snøre om hans Fod
Og traf ham ned i Graven; det var Tiden.
Det er omtrent halvandet Aar nu siden.

Eleonore.

Og han, som arved' Eiendommen her?

Femi.

Han var den gamle, syge Mand saa kjær,
Har altid fulgt ham, var hans tredie Die —
Det Hele blev fortalt mig ganske nøie!

Eleonore.

Hans Moder var en Sort, en Trællefødt.

Cecilie.

En Trællefødt?

Eleonore.

Som har for Pidsken blødt,
Sligt Uheld er Mulattens Moder mødt.

Cecilie.

Og muligt dog, hun var en Kongedatter
Fra Løvens og fra Tig'rens Fædreland.

Jeg kan et lille Digt, jeg høit det skatter,
Jeg lærte det som Barn, og aldrig kan
Jeg glemme det; mig sært det gjennembæver,
En følt, en udtalt Smerte deri lever!

Nogen, uden Guld og Brillanter
Kun omSkuld'ren Skindet af en Panther,
Kommer hjem fra Jagt paa Elephanter
Negerfyrsten; see, fra alle Kanter
Strømmer Folket til med Skrig og Sang.

Fetisch-Præsten høitidsfuld og stille
Bringer ham hans førstefødte Lille,
Diet flammer, Smiil om Læben spille,
Neppe kan han sig fra Gaven skille,
Trommen blander sig med Tubens Klang.

Kongens Datter! hvilken jordisk Lykke!
Purpurshawl skal hendes Skuldre smykke,
Strudsfjer i en Krands om Panden skygge,
Kun en Helt, en kongelig, tør trykke
Palmedalens Perle til sit Bryst!

Africa sin Aphrodite eier;
Svanen søger did, der hvor hun pleier
Sig at bade, og den dybt sig neier,
Nattens Farve vandt jo Skjønheds Seier;
Drknens Helt hun kaarer til sin Mand.

Svanen søger — Ak! hun er forsvundet.
Blod og Taarer er ved Stranden rundet,
Slave-Skibet har Passaten vundet,
Vei er til den nye Verden fundet,
Sorte Pige, glem dit Fædreland.

Her i Sukkermøllen skal Du bygge,
Purpur vil endnu din Skuldre smykke
Pidskeslag vil Purpurbræmmen trykke,
Arbeid flittig — — dog Du gjør vist Lykke!
Kjøbmands Sønnen kneb Dig i din Kind.

Lad i Africa kun Mindet runge;
Kongen og hans Datter der de sjunge,
Medens paa hans Grav, med Fødder tunge,
Elephanten tramper med sin Unge,
Kongens Datter selv er Trælleqvind.

Eleonore.

Men græder ikke Femi! hvad skal Sligt?
Hun troer sig vist Heltinde i dit Digt.
Siig Eieren, dit Herskab seer ham gjerne.

Femi.

Lidt mere sort kun, og han var en Stjerne!

gaaer.

Fjerde Scene.

De Forrige, uden Femi.

Eleonore.

Jeg frygter, Din Beundring for Mulatten,
Knap holder sig een Time ud paa Natten;

Nu, tal I sammen, jeg vil høre til,
Udbyttet troer jeg ei sig lønne vil.

Cecilie.

De tørre Planter, Bøgerne derhenne,
Som stumme Vidner træde op mod Dig!

Eleonore.

Den første Eier, muligt, ikke denne,
Har samlet dem, saa er det, tro Du mig!
Samtalen snart Dig Alt vil aabenbare,
Men meget længe maa den ikke vare!
Jeg er saa træt, jeg trænger ret til Hvile.
O, din Forventning faaer mig til at smile!

Femte Scene.

De Forrige. Horatio.

Cecilie.

Vor inderligste Tak endnu en Gang,
For al den Gjæstfrihed, vi her modtage.
— Lidt eensomt boer De; jeg maa Dem beklage,
Imellem finder De vist Tiden lang?

Horatio.

Nei, ingenlunde! Sø og Skov og Dal
Er mig min store, rige Selskabs-Sal;
Hver Blomst fra Spiren til den sig udfolder,
Et eget Levnetsløb jo indeholder;
Jeg tænker over Fiskens Flugt i Bækken,
Jeg mig forstaaer paa Fuglens Sprog bag Hækken,

Selv Myretuen daglig mig fortæller
Interessante Hverdagslivs-Noveller.

Cecilie.

Men denne Skovnaturens Poesie,
Faaer den tilsidst ei lidt Monotoni?

Horatio.

Nei, ei jeg seer kun paa den smukke Larve;
Jeg søger Sjælen i hver Duft og Farve;
Det er mig ingen Aandens rigtig Seier,
At jeg indseer, at Viseren sig dreier,
Nei, Mechanismen gjennem Uhrets Dele
Jeg kjende vil, for at forstaae det Hele.

Eleonore.

De har en Samling, seer jeg, der af Bøger!

Horatio.

Det er Historie, Philosophie,
Den bedste Deel af Frankrigs Poesie;
Een Digter er der, som man mindst vist søger,
Desværre! har jeg ham ei ganske samlet,
Af Shakspear' findes kun Machbet og Hamlet,
Dog det er Kronjuveler, rige Skatte;
De flere Bind af Andre kan erstatte.

Eleonore.

Og Malerier!

peger paa det ene Portræt.

Dette der, er smukt!
En riig og fornem Mand, saavidt det lader.

Horatio.

Mig var han en Velgjører, ja en Fader,
Hans milde Øine har nu Døden lukt.
Familie-Navnet Enambuk gjenlyder
Endnu paa Martinique, men ei betyder
Hvad det betød i Slægtens første Dage.
Tilsidst var Lykken ikke Huset god;
Den Sidste af sin Slægt han var tilbage.
Plantagen her var Alt hvad han forlod
Da vi, jeg fulgte med, som ganske Lille,
Gik til Europa, Hjemmet for alt Smille.

Cecilie.

Til hvilket Land?

Horatio.

Det skjønne Frankerige;
Til Byers By, det levende Paris.

Cecilie.

Mit Hjem! mit elskte Hjem! det lykkelige!
Ja, det for Alle har den største Priis.

Horatio.

I een og tyve Aar vi der har levet;
Jeg var en femaars Dreng, blev strax indskrevet
I en Pension, studeerte og — som Mand,
Mig synes Frankrig' er mit Fædreland.

Cecilie.

O, Paris! det Liv, de Skatte
Barriererne omfatte.

Og Europa høit berømmer,
Seer jeg nu — kun naar jeg drømmer!

Horatio.

Tidt jeg gik i Slottets Sale,
Der hvor Malerier tale,
Oldtids Guder end befale
Nutids Børn at bøie Knæ.
Ringed' Klokkerne til Ave,
Helst i Tuilleriets Have
Nød jeg Aftnens milde Luft;
Aandede Drangens Duft;
Saae fra Quaien Lyset spille,
Speile sig i Seinens Vand,
Da jeg drømte stolt og stille
Om Bedrifterne som Mand.

Cecilie.

Ja, i sød, veemodig Drømmen,
Seiled' tidt jeg der paa Strømmen.
Fjernt lød Orgelets Hendøen,
Kirken kaldte os til Den,
Notre Dame — —!

Horatio.

Paa Søiler slanke
Løfted' Buerne sig stolt;
Org'lets Toner bar' min Tanke,
Aldrig der blev Hjertet koldt.

Cecilie.

Svagt jeg aanded Psalmetonen,
Naar jeg gik i Processionen,
Hvor de hvide Faner vaied'.
Under, over, rundtenom
Lod: her er Guds Helligdom!
Fred og Haab mit Hjerte eied.

Horatio.

O hvor tidt saa ungdomssvimmel,
Fulgte jeg den store Vrimmel
Under Boulevardens Træer,
Horte Jub'len fjern og nær —!

Cecilie.

Ja, der kom jeg mangen Gang;
Billeder og Toner talte.
Vrimlen der — saa broget lang
Arabeske Ingen malte!

Horatio.

Langs Versailles skaarne Hække
Gjentog sig den samme Række,
Hver Gang Søndagsklokken klang.
Husker Du den store Gang
Foran Slottet ved Fontainen,
Der hvor Kunsten lærte Seinen
At den knuses kan i Dunster,
Og som Hunden lære Kunster,

Springe høit i tykke Straaler,
Knuses imod Marmorskaaler.

Cecilie.

Glade Timer der jeg leved'.

Eleonore.

Hoffets Pragt er mig beskrevet!
Martinique er dog en Grav!

Horatio.

Fest paa Fest, et Stjerne-Hav!
Meest er mig i Mindet blevet
Een, Fru Polignac os gav,
Der blev sjunget, musiceret,
Nogle Digte declameret, — —

Cecilie.

Eet om Negerkongens Datter —?

Horatio.

— Vakte stor Opmærksomhed,
Thi et Barn, jeg seer det atter,
Intet skjønnere jeg veed!
O, en deilig tiaars Pige
Hørte vi det Digt fremsige
Med saa blød, bevæget Stemme,
Jeg kan aldrig Barnet glemme;
Hvert et Træk saa klart jeg seer —

Cecilie.

— At De kjender det ei meer.
„Nøgen, uden Guld og Brillanter,

„Kun om Skuldren Skindet af en Panther,
„Kommer hjem fra Jagt paa Elephanter
„Negerfyrsten. —“

Horatio.

Det var Dem den lille Pige?

Cecilia.

Som er bleven nu saa stor!

Horatio.

Dette ubetydelige
Digt endnu i Tanken boer?
Jeg en Nat var sært henrevet,
Og det lille Digt blev skrevet.

Eleonore.

De det skrev?

Horatio.

Enhver jo sik
Et poetisk Øieblik.

Cecilie.

Dem forundtes sikkert mange!
De skrev flere slige Sange!
Lykkelige! De blev Skjald!
Hvilket stort og himmelsk Kald.

Horatio.

Et Hverdags Liv gaaer dagligt os forbi,
Skumbilledet for Mængdens Øie svæver,
Men Poesien, Perlen dybt deri,
Kun Digteren, som dristig Dykker hæver

Mig gav Naturen, hvad den Mange gav,
At finde mellem Tang og Gruus lidt Rav,
Som Bølgerne henkastede paa Stranden.

Cecilie.

Det var et Aandens Vink, at De var Manden,
Der skulde hæve Perlen frem af Havet.

Horatio.

Dertil har ikke Himlen mig begavet.
Hvert Land og hvert Aarhundrede knap eier
Et stort Genie, der vinder ægte Seier;
Thi han maa eie meer end Døgnets Vid,
Han staaer i Grændselinien for sin Tid,
Er et Betegnings-Punkt for dennes Væren;
I denne Hædersplads er ene Æren!
At høre til den øvrige Hærskare
Af Sangere, der fødes Aar for Aar
Og Døgnets Nyt paa gamle Strænge slaaer,
Den Ære man maa allerhelst la'e fare!

Cecilie.

Jeg finder herligt det, selv at indtræde
Som lille Led i Skjønheds store Kjæde!

Horatio.

At blive Hobens Guldkalv er saa let,
Snart troer den, at kun han har Digter-Flamme,
Der lapper Hverdags-Livets Scener sammen,
Den fade Hverdags-Deel, fornuftig net.
Snart troer den, at Geniet findes ret

Hos ham, der Æther vil i Æther male,
Ham, som ei klart kan tænke eller tale.
Det Dunkle synes Viisdoms dybe Rod,
Og de forstaae, hvad selv han ei forstod;
O, blive Hobens Guldkalv er saa let!
De troe hos ham Geniet straaler ret,
Hvor Folianter luftes under Fliden!
En Aabenbaring er hans Pensleri,
Et ægte Billede af Riddertiden!
Og tro mig, kom de Døde her tilbage,
Der var ei Een der kjendte sig deri,
End sige gjensaae Tiden hine Dage!
Ved Flid og ved Talent et Navn kan vindes,
Men ei i Tiden for ham Krandse bindes,
Hans Glorie taber sig i Fnug og Dunster.
Stor maa man være eller aldrig Kunstner!
Og troer De denne selv i Solskin staaer?
Tidsaldrens Plougjern over Manden gaaer.
Han spreder Lys og staaer dog selv i Skygge.
Hvad var Camoens og hvad var Tassos Lykke?
Fjeldtoppen strækker sig i Himlen ind,
Den synes at berøre Solens Kugle,
Og er saa langt derfra! I Nattens Vind
Den eier ingen Blomster, ingen Fugle! —
— Dog det er sildigt! Kunst maa være Kunst!
Her vil De finde Deres Hængematter!
Trygt, som i Hjemmet der De overnatter.
Jeg anbefaler mig i mine Damers Gunst!

gaaer.

Sjette Scene.

De Forrige uden Horatio.

Cecilie.

Han gik! o, hvorfor lod Du ham dog gaae!
Et kort Minut mit Frankrig jeg gjensaae.
Moskiters Summen hist bag Vindues Skjærmen
Forvandlet sig til Lyd af Folkesværmen;
For Cocus-Palmen og for Tamerinden,
Omsusede mig Egnen der og Linden!

Eleonore.

Og for Sanct-Pierres stive Sammenkomster,
Der kaldes Selskab, stod ved Mandens Bliv
Paris, hvor Snillets og hvor Aandens Blomster
Gjør Rammen til det store Selskabs Liv.

Cecilie.

Hans Blik og Tale havde Tryllemagt.
Din Mand Dig hylder, bliver aldrig færdig
Med fine Gaver, Modens rige Pragt,
Dog, bliv ei vred, saa smuk og saa elskværdig
Som —

Eleonore.

— Vor Mulat —!

Cecilie kysser hende.

Nei, jeg har Intet sagt.

Eleonore.

Og tænker ved det gjør Du ikke heller?

Cecilie.

Hør paa Historien, jeg Dig fortæller.
En Indianer sad ved Themsens Bred;
Den tykke Steenkuls-Taage knuged' ned.
Man viste ham en Blomst, hentørret, død:
En Lothus, eengang den paa Ganges flød,
Og skjøndt nu farveløs og uden Duft,
Fra Hindostan tilvifted' den ham Luft.
Hans Fædreland for Øiet gled forbi
Med Palmer og med skjønne Colibri.
Har Blomsten tør og farveløs slig Magt,
Hvor megen større Kraft er ei nedlagt
I Læbens Kuhreih'n hos en Ven og Broder.
Husk: Frankerige er vor fælleds Moder!
God Nat! jeg drømmer om mit Frankerige!

Eleonore.

Sov sødt og drøm, Du lykkelige Pige!

Cecilie gaaer med Femi bag Gardinet.

Syvende Scene.

Eleonore ene.

Hvor Solen hersker, selv i Vindens Vift
Har Nattens Maane med sit Skin en Gift.
Du, som tør blunde i dens Straaler, vee!
Dig kysse vil den blege Hekate.

Ei Upastræet, ingen Urt i Skoven
Har mere Gift, end Straalerne fra oven,
De kolde Straaler! deres Gift man kjender.
En værre Gift i Blodet Solen sender,
Den virker langsomt, men den kraftigt brænder;
Det hede Blod har over Villien Magt,
Laokoonsk den føler sig omfavnet,
O, der er Tanker i vort Bryst nedlagt,
Som selv vi ikke kjende ret af Navnet. —
— Fra Pulsens første Slag, fra Aarets Aar,
Dybt i vort Hjerte Paradiset staaer
Med Uskylds-Himlen og med Cherub-Sangen,
Med Kundskabstræet — ak, men og med Slangen.
O, denne Tanke har dog noget stygt!
Min Mand jeg elsker høit, som ingen Anden
Just med en slig Hengivenhed, en Frygt,
Som et afrettet Vilddyr elsker Manden,
Der tæmmed' det med Hverdags-Aandens Klogt.
— Jeg kjeder mig i Hjemmet, han mig gav,
Mit Blod er blevet dorsk i denne Grav!
Min smule Villie, Trods han kalder den,
Faaer Blodet til at flyde rask igjen!
Hvad er for Tanken Guld og Mousselin,
Den fordrer meer, en Draabe Aandens Viin!
Den bragte han mig ei! — O, Blik og Tale
Kan som en himmelsk Dugg vor Sjæl husvale.

Cecilie stikker Hovedet frem fra Gardinet.

Saa, nu er jeg i Seng! god Nat! god Nat!

Eleonore.

Nu kommer jeg! — Hvor snart gik denne Aften!
Og han som talte —?

Hun lægger Haanden paa Hjertet, sukker dybt og siger derpaa pludselig i en foragtelig Tone.

Han er en Mulat!

Anden Act.

Vild, tropisk Skovegn med en yppig Plante-Natur. Foran ved en dyb Bjergkløft beskygget af høie Palmer og Bananer snoer sig en Sti forbi Palèmes Hytte.

Første Scene.

Paléme

alene; han har nøgne Skuldre og Arme; hans Burer ere korte og revne af ved Knæet; i Haanden holder han en Kokos-Nød, fyldt med Rum.

Hvorfor blev Løven Konge, gad jeg vide!
Der er' jo flere Dyr, som sønderslide,
Og ellers ei den mindste Nytte gjør'.
Kald Elephanten Konge, Kjæmpeslangen,
Thi Løvens Ryg de sønderknuse tør.
O, mange Dyr har Ret til Konge-Rangen,
Meer Ret, end Løven! Hm! naragtigt nok!
Det afrikanske Dyr kom høit til Ære,
Blev Konge over Jordens Dyre-Flok,
Mens Landets Søn maa Trællenavnet bære,

Blev, blandt de Hvide, et foragtet Dyr.
— Vort Liv er dog et taab'ligt Eventyr!
Det hænger sammen kun ved Troldomskraften.
— I denne Rod jeg har af Trylleſaften,
Den gjør mig ſelv til Troldmand, naar jeg vil,
Ja, jeg det er! ſaadan jeg drømme vil!
Indbilde mig, jeg løſe kan og binde.
Rundt om ſees Sporet af mit Gjøgleſpil.
Hver Palme var en ſmuk Creolerinde!
Nu kyſſes hun kun af de friſke Vinde,
Til Straf fordi hun før gik mig forbi!
Og dette ſtolte Træ, Gift boer deri,
Det er min fordums Herre, der behandled'
Mig ſom et ondt, et dybt foragtet Dyr;
Jeg har ham her i dette Træ forvandlet;
Det er det Bedſte i mit Eventyr!
O, hvilken Vellyſt bæver i mit Blod!
Ja, var jeg ſlig en Trold, og der han ſtod
Som Træet, ſtrax fra Krone og til Rod,
Med Neglene jeg vilde ſønderſlide
Den ſeige Bark, og ret lee ud derved!
Min Øre ſkulde kløve Led for Led!

Han afhugger een af Grenene

Det var for godt! nei, meer han ſkulde lide,
I magtløs Qval fortvivle ved mit Had!
Jeg vilde, Træet ſkulde herligt trives,
Og Seekraft ſidde ſelv i mindſte Blad,
I alle Traade Følelſe gjengives.

Paa Mosset her jeg mine Lemmer strakte,
Mit Hoved til hans Kones Skuldre lagde,
Min hede Læbe kysted' Munden, Barmen,
Mens om det smækre Liv jeg slynged' Armen.
O, hvilket Kys!

drikker af Kocos-Nødden

Liv strømmer fra din Mund!
Naar da hver Muskel svulmer kraftig rund,
Og Nerven bæver, saa vi Farve skifte,
Skal Træet kjøle med sin Blade-Vifte,
Ja, var jeg slig en Trold, ved Helveds-Magten,
Hvor høit den vilde, dog jeg indgik Pagten!

drikker igjen.

Anden Scene.

Horatio jagtklædt. Paléme.

Horatio.

Den Kocos-Mælk Dig smager, som det lader!

Paléme.

Slig Die fik jeg alt, som lille Purk;
God, ægte Rum; behager I en Slurk?
Jeg tænker, ei den Jægerlykken skader.

Horatio.

Nei, Tak!

Paléme.

Jeg aldrig Nogen nødte. —

I Nat var her Forsamling; her de mødte
De, som har gjort sig frie, skjøndt slavefødte,
De Sorte: „Hævnerne.“ I Klipperiften
Kulhoben gløder, hvor de kogte Giften,
Den blev uddeelt, som var det Sacramentet.
Langt flere Slaver, end jeg havde ventet,
Indfandt sig her og qvæded' Here-Sangen;
De krøb herhid paa Bugen, snildt, som Slangen,
Og bragte „Hævnerne“ en blodig Klage.
Eet Jammers Skrig er Slavens Leve-Dage;
Hvad Qvaler finder ei den Hvide paa!
Derfor i Blod og Ild skal Alt forgaae!
Selv har de Minen lagt, og den vil springe,
Den røde Døds-Fugl ryste skal sin Vinge!

Horatio.

Og ved det Hele stod Du kold og stum?

Paléme.

Jeg præd'ked' Friheds Evangelium,
Som Fuglen har den, førend Bossen knalder,
Og Skovens Træ'r, før Øxeslaget falder.
Snart Friheds-Fanen vaie skal ved Stranden,
Fra hver Plantage og fra Klippens Sti!
Vil kun de Sorte dristigt hæve Panden,
Da er de Hvides Overmagt forbi.
Først Dag, saa Nat, det er Naturens Orden,
De skifte jo til at beherske Jorden.
Den hvide Dag har længe baaret Kronen,
Nu sætter sig den sorte Nat paa Tronen!

Horatio.

Det blive vil en blodig Kronings Fest.

Paléme.

Vi Helved' selv indbyde vil til Gjæst;
Plantagerne, som Glædes-Blus vi tænde,
Skarlagens-Teppet af det røde Blod
Skal Toget træde paa med nøgne Fod.
Jeg i min Herres Bryst skal Kniven vende,
Men først, hvad ham er helligt, vil jeg skjænde,
Hvis ikke, Gud, mig selv og Alt forbande!
Vort Friheds-Raab, naaer til Europas Lande!

Horatio.

Og alle Hvide dræbes?

Paléme.

Alle Hvide.

Horatio.

Plantager, Eiendomme, Alt er Gruus.
Derved maa jo det nye Herskab lide.
Hvo skal opbygge det afbrændte Huus,
Hvo bliver Træl, naar der er ingen Hvide?

Paléme.

Ja, det er sandt! saa tør ei Alle døe!

Horatio.

De Sorte er' da Herrer paa vor Ø,
Og Een er stærkest; hvis han bruger Kræfter,
Saa maae de Svage foie sig derefter.

Vi faae en Drot, en Sort naturligviis:
Vil for en Sort Du Dig i Støvet boie?

Paléme.

Før vil jeg pidske mig med seige Riis,
Koldblodig rive ud mit eget Øie!
Nei, der maa være Billighed og Ret!
Skal der en Drot for Sorte og for Hvide,
Saa lad da Mellem-Farven blive det!
Til Konge kan de kun Mulatten tage,
Da kunde ingen Parter sig beklage!

Horatio.

Husk, i et tropisk Land blev ikke sat
En tredie Tid, een mellem Dag og Nat;
Der hersker ingen Dæmring! — Vær forsigtig!
Din stolte Tanke maa Du gjøre stum.
Har for de Sorte Du forkyndt oprigtig,
Som nu til mig, dit Evangelium?

Paléme.

De dromme ei, hvad I seer soleklart.
Bastard tør vel betroe sig til Bastard!
Vi er' af samme Race, samme Art;
Forskjellen den: jeg er en bortromt Slave,
Og I en Herrelos, der fik det godt;
Jeg kryber til min Lykke kun saa smaat.
— At der er Liv i mig, det er en Gave,
Jeg skylder Eder, og min Tak ei døer.
Derinde laae jeg paa de raadne Rør,

Forladt og syg, ja værnmelig, som Job,
Et Aadsel, som endnu forstod at tænke!
I tørred' bort den fæle Myrehob,
I qvæged' mig! hvad kan jeg Eder skjænke
Meer, end Fortrolighed fra sanddru Læber?
Har I en Fjende, nævn ham, jeg ham dræber!

Horatio.

Een har jeg, og han er min Overherre:
Mit Hjertes Hovmod; ei der gives værre!
Hans Aande lader Sundheds-Rosen falme,
Han til en Feberdrøm har Søvnen skabt,
Hans Seiersang er Hjertets Sørgepsalme,
Dræb denne Fjende, eller Alt er tabt.

stiger ned i Bjergkløften.

Tredie Scene.

Paléme alene.

Hans Hjertes Hovmod! Hm! han meente min!
Den skjænker Liigdragt eller Hermelin.
Den styrted' Himlens Tjener fra Guds Trone,
Men lønned' stolt med Helveds Konge-Krone!

stirrer tankefuld ned i Afgrunden.

Dernede,
Hvor ingen Fugl har Rede,
Hvor slimede Slange i Bugter
Jorden befugter.
Under det tjørnede Krat,

Hørte jeg „Hævnerne" bede
Forbandelsens Bønner i denne Nat.
Baalet lyste;
Henad Hækken Skjæret gyste,
Kjædelen kogte og dens tykke Damp,
Steeg, som Røgelsen foran et Alter,
I de sælsomste Gestalter:
Aander i Kamp.

drikker af Kocos-Nødden.

Denne Drik
Sin usynlige Flamme fik,
Saa Blodet maa koge.
Tanker, som glohede Taage,
Hvirvle til Panden,
Lyse evig Forbanden
Over de Hvide,
For hvad Slaven maa lide. —
Midt i Hadets Syner
Skjønheds Blikket lyner:
Qvinder
Deilige Creolerinder
Svæve for min Tanke
Nøgne og slanke;
Skulder og Hofte fyldig og fast,
Brystet et svulmende rundt Alabast.
Stor er min Lykke!
Dem vil til Hjertet jeg trykke.

Kaster sig ned i Græsset.

Glæden er Guden, vi dyrke.
— Flammen skal vinde i Styrke!

drikker Resten ud

Baaden alt gynger, synker og stiger,
Glider med os til Lyksaligheds Landet.
Kulsorte Piger
Svømme paa Vandet,
Vise de faste, dreiede Lemmer;
Jublende Stemmer
Tone fra Træernes duftende Blade:
Elske og hade,
Dræbe og drikke,
Nei, for Andet skabtes vi ikke!
Træerne nikke.

falder i Søvn

Fjerde Scene.

Paléme. Eleonore og Cecilie.

De komme fra den høiere liggende Bjergskrænt.

Cecilie.

O, hvilken Hvælving flættet af Bananer,
Og Palmen smykker den med grønne Faner;
Saftfulde Ranker sig om Træet slynge,
Paa Grenen røde Papegøier gynge,
Insecter flyve om med gyldne Vinger,
Og hver en Pragt-Blomst Viraks Skaalen svinger.
Jeg drikker Luften ind i store Drag,
Ja, her er Solskin, her er Dagen Dag!

Der groer en Blomst, en Cactus! see hvor klare,
De blaae og hvide Farver i den staae.

Hun stiger ned af Biergskranten for at plukke den, men udstøder i det Samme et dæmpet Skrig.

En Slange!

Eleonore.

Gud i Himlen, tag Dig vare!
Der hvisler den! her er slet ingen Fare;
Den selv blev angst. Hvor er den Blomst, Du saae?

Cecilie.

O, det var Slangen selv! som der den laae
I Knude slynget, skinte den saa blaa,
Ret, som en Pragtblomst. Jeg blev ganske heed.

Eleonore.

Hvor vi er' komne dybt herind i Skoven!
Dig er det, troer jeg, som gjør mig forvoven.
Her stige vi bestandigt mere ned.
O hvilken Eensomhed! hvor her er dødt!

Cecilie.

Vi gik vist langt og har dog Ingen mødt.
Dog hørte jeg et Skud. Han er paa Jagt!

Eleonore.

Paa Jagt! Hvem mener Du? Hvem vil Du møde?

Cecilie.

O, Ingen! jeg beundrer Skovens Pragt,
Den rige Plante-Vært i dette Øde.

Eleonore.

Og samme Tid Du gaaer og tænker paa — —

Cecilie.

Nu ja, det vil jeg ærligt Dig tilstaae,
Jeg tænkte paa ham — men ei heller mere,
Vi kunne møde ham ved at spadsere — —

Eleonore.

Mulatten?

Cecilie.

Ja, der er jo ingen Anden!
Det veed Du nok! vær ærlig kun, som jeg.
For hans Skyld gik Du ogsaa denne Vei;
Han spøger Dig i Hjertet og i Panden.

Eleonore.

En Negerindes Søn!

Cecilie.

Alt flere Dage
Har vi nu boet i vor Skov-Ensomhed.
Han burde os besøge! og jeg veed,
Han indbudt blev, han lovede at komme!
Og nu er snart den hele Uge omme.
I Grunden har Du Ret, at være vred!

Eleonore.

Oprigtighed imod Oprigtighed!
Jeg tilstaaer dig, hiint Møde mig hufvalte
Den Aften hos ham, sært han mig tiltalte,

Han vakte nye Tanker i min Sjæl;
Min forrige Omgivning stod mig fæl,
Uhyggelig og tom; men siden mere fattet,
De Overseetes Værd jeg bedre skatted'.
Det var en Afglands kun af Selskabslivet,
Det større Selskabs Liv, som ham blev givet.
Hans Moder var en Sort, en Trælleføbt!
I hendes Fædreland er Snillet dødt,
Der rørte Intet sig; dets Folkeskarer
Har ei Historie; de kom som Varer
Hertil; sig Resten let forklarer!
Til noget Større steeg de ingensinde.
Den Hvide sparker bort sin Negerinde;
Der blev ei Kjærlighed hos ham, som Fader,
For hendes Skyld sit eget Barn han hader,
Thi halvt er det dog Dyr, den Sortes Blod,
Det er det, som han træder med sin Fod.

Cecilie.

Paa Sumpens Dynd det hede Solkys gives,
Og hvid og reen groer Lilien frem og trives.
Da ædle Dele inddrak den i Bladet,
Den Duft og Farve fik ved Straalebadet.

Eleonore.

Hans Adfærd mod os maa jeg høit berømme,
Hans hele Væsen ædelt var og stolt,
Det Larven var, som Intet indeholdt.
En Angst jeg føler mig igjennemstrømme — —

Den Nat hos ham — Jeg troer kun lidt paa Drømme,
Men hvad jeg drømte har mig Angst forvoldt;
Til hver Erindring om ham Drømmen hæfter,
Fra den min Affky suger nye Kræfter.

Cecilie.

Fortæl mig da hvad Drømmen indeholdt.

Eleonore.

Jeg smykket laae med Guld og Ædelstene,
Men rynket var min Hud og slap hver Scene,
Jeg var saa ene,
En Mumie i Ægyptens Pyramide.
Aartusinder jeg syntes at henglide.
Da revnet Murens Side,
Den afrikanske Sol med Straaler hvide
Faldt paa mit Ansigt og paa mine Arme,
Men kunde mig dog ikke meer opvarme,
Ei Dødens Lænker bryde,
Faae Blodet til at flyde.

Til Pyramiden Ørknens Løve ilte
Og paa mit Bryst den lagde sig og hvilte;
Jeg troer jeg smilte,
Thi høit jeg hørte Dyrets Hjerte banke;
Mig gjennemsittred' Straaler fra dens Manke,
Og sprængt var Dødens Skranke,
Dens Varme bragte Liv i Blod og Tanke;

Og Løvens Hoved var en Mands, jeg kjendte,
Horatios! hans stolte Die brændte,
Jeg følte Lyst og Smerte
En Sphinx laae paa mit Hjerte!

Dens Liv og Varme havde jeg inddrukket;
Nu var den kun en Sphinx af Marmor hugget;
Saa dybt jeg sukked',
Den tunge Steen jeg mægted' ei at hæve,
Og kunde dog ei dø, jeg maatte leve!
Jeg hørte Toner bæve,
Trækfugle saae jeg over mig hensvæve,
Paa Murens Revne hvilte Stork og Svane,
Med Vingen vifted' de, som med en Fane
Og fløi fra Pyramiden,
Fra mig — mig, Tantaliden.

Man hører Horatios Bøsse knalde nede i Dalen; Paléme vaagner derved og stirrer paa dem.

Cecilie.

Det var hans Skud!

Eleonore.

Hvor dine Kinder gløde!
Kom, denne Vei, vi vil ham ikke møde.

Cecilie.

Her er en Sti, Afgrunden ganske nær,
Men ei jeg svimler.

seer Paléme.

Hvo sidder der?

Eleonore.

Paléme!

Paléme.

Der staae de jo, to bange Duer!
Jeg drømmer ikke, klart mit Øie skuer,
Min Herres, ja min milde Herrers Viv!
Kom nærmere! I sikkerligt mig kjender?
Jeg er Paléme, der tidt forbrød sit Liv,
Blot ved et Ord, en sagte Skæren-Tænder,
Men slap med lidt Tortur. See, mine Hænder!
Dybt ind i Kjødet Strikken skaaret har,
Min Ryg og Skulder skrumpen er af Ar.
I kjende mig vist nok, skjøndt ingensinde,
Jeg opreist stod, saa nær min Herskerinde.

Eleonore samler al sin Kraft.

Du tør tiltale os?

Paléme.

Hvor det er smukt,
Ja, meer end smukt, saa sært det trøster,
At her I kom med Eders smukke Søster,
For at besøge mig. Kun Skovens Frugt,
Lidt Vildt og Vand har jeg at byde.
Træd ind i Hytten! noget maa I nyde nyde!
I røbe mig jo ei, det tør jeg tro.

Cecilie.

Du stakkels Mand! — nei, vi dig røbe ikke.
Kom til de varme Kilder, hvor vi boe,
Saa skal du faae at spise og at drikke.

Paléme.

Hvor I er god, og dog saa bleg om Kinden!
Der er dog aldrig Frygt hos Herskerinden?

Eleonore griber Cecilies Haand.

Kom følg nu med mig!

Paléme stiller sig iveien.

Nei! I bliver her!

Cecilie forfærdet.

Hvad vil du os?

Eleonore.

Du vil os dræbe?

Paleme.

Nei, kysse Eders friske Rosenlæbe,
Og vise, at min Christendom jeg veed,
Jeg lønner Had og Spot med — Kjærlighed.

Cecilie og Eleonore.

O Gud!

Horatio.

Som under Palémes sidste Ord er stegen op af Fjeldkloften, spænder Geværet imod ham.

Paléme! giv slip! hvis ei, jeg skyder!

Paléme slipper dem.

Ha! raser I.

Haratio.

Et Skridt, dit Blod da flyder!

Paléme.

Og troer I, at jeg frygter Eders Kugle?
Seent eller tidlig bliver jeg dog Mad
For Skovens Rovdyr og de vilde Fugle!
— Endskjøndt mit Hierte opfyldt er med Had,
Jeg husker dog, I hos den Syge sad,
I gjorde godt mod mig i Trængsels Dage.
Og derfor kun jeg træder nu tilbage.
Men vi er qvit! — der kan I Lønnen tage.

peger paa Damerne, som have klynget sig til Horatio.

Horatio.

Du skal for mig ei aabne Naadens Kammer.
Min Arm er stærk, som din! min Bosse rammer!

gaaer med Damerne.

Tredie Act.

Have-Partie foran Fru La Rebellieres Bolig ved de varme Kilder; under en Teltkuppel, udspændt mellem Palmerne, staaer et Bord, som Femi er beskjæftiget med at dække. Bisekræmmersken Pelagi har sat sit Vare-Skrin paa Jorden; de ere begge i livlig Samtale.

Første Scene.

Femi. Pelagi.

Femi.

Slig Mand i ham jeg vented ikke heller,
Men Pelagi, det er, som jeg fortæller:
Mulaten gjorde ingen Gjenvisit,
Endskjøndt vi horte at han var her tidt,
Paa Jagt i Egnen om de varme Kilder.
En Dag mit Herskab vil spadsere lidt
Og gaaer i Skoven, der det sig forvilder;
Da, tænk Dig, hvilken Skræk, Paléme, som flygted',
Som, ikke uden Grund, de altid frygted',

Ham møder de; han viser sig forvoven,
Der staae de stakkels Damer midt i Skoven;
Men pludseligt Horatio springer frem,
Og de er frelst, han følger dem her hjem;
Der var en Tak, en Jubel og en Glæde!
Ja, Pelagi, de fik mig til at græde.

Pelagi.

Og siden er han kommen her hver Dag?

Femi.

Hver Formiddag, men under Husets Tag
Han aldrig traadte, om de ogsaa nødte;
I Skoven og i Haven her han mødte.
Her spises, tales — — ja, hvor han kan tale!
Han veed om Alt, fra Hovede til Hale!
Man troer ham Herre, og han kun er Fri.
Med Fruen er der skeet en heel Forandring,
Hun er saa livlig som en Colibri.
Nu er' de alle Tre igjen paa Vandring.

Pelagi.

Mulatten og dit Herskab? Jeg gad vide,
Om Herren af La Rebellier vil lide
Ham halvt saa godt, som Damerne det gjør.
Jeg havde halvveis troet, han var indtruffet.

Femi.

I længer Tid vi ham ei vente tør.

Pelagi.

Det troer Du? Ja, saa vil du blive skuffet!

Jeg var paa Fort Royal hos Gouverneuren,
Der har jeg god Afsætning kan Du troe!
Idet jeg staaer og vil gaae ud af Døren,
Kom Eders Herre; vi blev' ene to;
Han spurgte, om jeg lagde Veien om
Af denne Kant, og strax et Brev blev skrevet,
Dog sagde han, det muligt var, han kom
Her selv, og det før jeg indtraf med Brevet;
Det kom kun an paa, om han kunde slippe
Endnu den Dag.

Femi.

Han er ei kommen her.

Pelagi.

Jeg lagde Veien om den hvide Klippe,
Et Skib er strandet ved dens blinde Skjær;
Jeg gjorte et og andet Indkjøb der;
Paa flere Steder er jeg sinket lidt,
Dog førend Herren gjør jeg min Visit,
Hans Hilsen bringer jeg med Sort paa Hvidt.
See kun, hvor Solen har mit Ansigt barket!
Dens Straaler faldt paa mig med hele Kraften.
Paa Mandag veed Du er det Slave-Marked,
Er han her altsaa ei idag før Aften,
Saa kommer han imorgen skal Du see;
Monstro Mulatten ogsaa ham bedaarer?

Femi.

O, han kan tale, saa man fælder Taarer,
Og vil han, man skal lee, saa maa man lee!

Pelagi.

Men vi kun sladre, det er ikke alt!
Jeg trænger til at spise og at drikke.

Femi.

Stegt Papegøiefisk med Løg og Salt,
Den kan Du faae, men Andet har jeg ikke.

Pelagi.

Den er min Liv-Ret just! det var ei galt!
idet hun seer ud af Scenen.
Der er dit Herskab! jeg vil retirere.
Det muligt var, jeg kunde dog genere.
Jeg gaaer i Kjøkkenet, og Du fortæller,
At jeg er her med Hilsen og med Brev.
Dog, ti kun stille! siig Du hende heller,
Kun det: jeg er her! nævn ei! at han skrev,
Det Glædes Budskab selv jeg overtager.
Siig jeg er her med nydelige Sager.
O, hvor Din Papegøiefisk mig smager!
gaaer ind i Hufet.

Anden Scene.

Eleonore støttende sig paa Horatios Arm, de ere i levende Samtale. Cecilie med Haanden fuld af Grene og Blomster Femi.

Eleonore.

Hvor en stor Idee dog kan berige,
Vække i os det Guddommelige!
Ja, det skeer, som jeg dem høre siger:

Disse Der, en Bouquet paa Vandet,
Er Lagunerne for Canaans Landet,
Det Columbus-Moses øine maatte,
Ak, men aldrig i sit Liv betraadte! —

Horatio.

— Canaanslandet for en Slægt i Tiden,
Paa hvis Vugge bliver lagt al Fliden,
Alt hvad i Aartusinder er fundet,
Hvad de Vise i et Liv udgrundet.

Eleonore.

Derfor vi de største Floder eie,
Ind i Landet bære disse Veie!
Og Skovørkner, grændseløse, store,
Vidt udstrakte, Landet overgroe,
Her er Planker, som kan Bølgen bore,
Tømmer til en dristig Flydebro
Mellem de amerikanske Strande
Og de andre Verdens-Deles Lande.

Cecilie søgende.

Bliv nu lidt hos mig i vort Aarhundred'
Han har ikke seet og ei beundret
Dette Blomsterflor, han selv har skabt!

(peger paa et stort Blomsterbed i Forgrunden)

Horatio.

Jeg, min Frøken?

Eleonore.

Der gaaer ikke tabt

Nogen Lærdom. Naar en Blomst de priste,
De dens skjulte Skjønhed ogsaa viiste.
Deres Tale saa hun respectered',
At hun Blomsten strax canoniseredʼ
Tog den bort, der hvor den ei stod fredet,
Og i Dage skabtes Blomsterbedet.

Cecilie.

Det er her min Fabelbog De seer!
Egentligt erʼ Blomsterne Vignetter;
Jeg hos hver udfandt en Characteer
Liig med den, hvorom De os beretter.
— Denne Pragtblomst, jeg har før ei kjendt 'en,
O den har en Duft af Orienten!
Sabas Dronning! stolt hun seer mod Solen,
Gyldne Hjeroglypher smykke Kjolen.
Yndigst er dog denne hvide Rose,
Med et Skjær af Rødt, det aandes hen!
See, den bæver jo, liig en Mimose,
Beatrice Cenci var som den.
Hendes sidste Smiil paa Bladet bæver,
Hendes Hjertes Suk i Duften lever!

Eleonore.

Denne der, kun Nattens Dug udfolder,
Stængelen paa trende Blomster holder,
Lad den være — Østerlandets Vise,
Som i Nattens Stjerner see og prise.

Horatio.

Jeg endnu kan Samlingen forøge,
Een, her sjelden Blomst, jeg fandt igaar:
Venus Fluefænger, man kan søge
Længe, før saa egen Blomst man faaer:
En Prindsesse Turandot tilvisse,
Deilig, men med Mord-Lyst i sit Sind,
Komme Beilere, hun dræber disse,
Naar de røre hendes Rosenkind.

Cecilie.

Den er giftig altsaa, vil De sige?

Horatio.

Nei, dens Blade er' saa pirrelige,
At naar et Insect i Blomsten leger,
Lukker sig dens hele Blomsterbæger;
Og jo meer den Fangne sig bevæger,
For at slippe, fastere det holder,
Knuser Dyret — og er Alt da tyst,
Blomsten atter sig i Pragt udfolder
Med den dræbte Beiler ved sit Bryst.

Cecilie.

Den min Billed-Blomster-Bog vil zire;
Overskriften lyde skal: Satire.
Blomsten, just den første, de mig bragte,
De Ugvind'lighedens Navn tillagde,
Turandot mig rinde skal i Minde,
Qvinden, som var ingensinde Qvinde.

Horatio.

Vel, saa vil jeg ikke Blomsten bringe!
Eller vi maae døbe Planten om.
Ret betænkt, saa bliver den for ringe
Til at staae i Duftens Helligdom.
Sjelden er den, som det er at finde,
Qvinden, som var ingensinde Qvinde!

Eleonore.

Giv mig den, jeg holder den i Ære,
Nævn, hvorpaa den skal Symbolet være! —

Horatio.

— Paa en Kraft, selv hos den skjøre Lillie,
At vi knuse kan med kraftig Villie
Hver en fjendtlig Magt, som os berører,
Ved vor egen Kraft vi os tilhører!

Cecilie.

Bring mig den, Satiren jeg benaader,
Turandot den første Plads skal faae
Turandot jo talte helst i Gaader,
Snart jeg skal dens bedre Jeg forstaae.

Horatio.

Med et andet Navn den døbes maa!

Cecilie spørgende.

Vel Æsop!

Horatio.

Fy! Hæslighedens Larve!

Cecilie.

Han os lærte, at ei Form, ei Farve
Udslag gjør i Skjønheds Blomsterbed;
Det Særegne, som en Gud tilhører,
Det, som dybt herindenfor sig rører,
Kort kun kues kan af Tid og Sted;
Form og Farve maa for Snillet vige,
Det fik første Rang i Skjønheds Rige!

Horatio.

Jeg den henter! plant De den i Bedet,
Og ved den staaer Deres Blomster fredet;
Hvert Insekt den for sin Domstol kalder,
Synderen paa egen Gjerning falder.

Eleonore.

Gaa ei nu!

Horatto.

Jeg hurtigt den skal tage!
Før De venter det, er jeg tilbage.

gaaer.

Tredie Scene.

De Forrige uden Horatio.

Eleonore.

Ja, „Form og Farve maa for Snillet vige,
„Det fik den første Rang i Skjønheds Rige!"
Han er en Magus fra en fremmed Strand,
Han har berørt mit Øre og mit Øie,

Og Hverdags Verd'nen blev et Underland,
Meer dybt det Dybe, mere høit det Høie.

Cecilie.

Som Aandens Hjeroglyph, som Sjælens Billed',
Det kraftigt skjønne Træ, han os fremstilled';
Dets ene Krone vender mod det Høie,
Den drikker Lys og Luft, saa Blomster groe,
Dets anden Krone skjules for vort Die,
Men just i den de største Kræfter boe,
De lange Rødder sælsomt sig fordele,
Og skjult de gribe ind i Verdens Hele.

Femi.

Tilgiv mig, Frue, tør jeg Eder sige,
At Pelagi er nyligt kommet her
Med smukke Sager, o, saa nydelige!
Befaler I? Hun er i Huset der.

Eleonore.

Nu, det er godt! — Cecilie, maaskee,
Ja, det er kun et Indfald, jeg vil see,
Om ei imellem Sagerne derinde
Et eller andet Stykke var at finde,
Der kunde glæde ham, vor nye Ven.

Cecilie.

En ringe Tak —!

Eleonore.

Som givet af os begge.
Vor Lærer bør vi Honorar erlægge!
Gaa Du ei bort, han er her snart igjen.

gaaer med Femi ind i Huset.

Fjerde Scene.

Cecilie alene.

Jeg fyldes af en Lykke, jeg ei begriber ret,
Gjenfødt er Barndoms Livet —! dog, det er ikke det!
Som ældre, midt i Glæden, jeg følte slig en Lyst,
Dog, her er noget Mere! det hæver sært mit Bryst.
Jeg Verden favne kunde, og favne den igjen,
O, havde jeg en Fjende, jeg gjorde ham til Ven!
Saa hjemligt er her blevet, jeg veed ei selv hvorved,
Det er, som om jeg leved' altid paa dette Sted.
Gud er det i Naturen, som gjør mig sjælefro,
Hans Huus, hans hellige Kirke det er, hvori vi boe;
Den er et grækisk Tempel med Farver og med Guld,
Den er en gothisk Kirke med Dæmring høitidsfuld;
Min Vandring over Havet, der syntes mig saa lang,
Var kun et Skridt fra høire til venstre Sidegang!
Det er den samme Kirke, hvor Gud har til mig talt,
Kun andre Malerier paa Væggene staae malt. —
Ja, nu jeg mig begriber! jeg kunde knæle ned:
Det, som mit Hjerte føler, er Christen-Kjærlighed!
Den er den store Messe, Naturen toner ud;
Hvor end min Fod sig flytter, jeg staaer tæt ved min Gud
Et Altar er hvert Hjerte og Præst vor faste Tro,
Jeg føler Livets Lykke, jeg er saa sjælefro!

Femte Scene.

Cecilie. La Rebelliere, fulgt af flere Slaver, som bære Reisetøi.

La Rebelliere.

Bring Tøiet ind! slæb ei saa tungt derpaa!
Saa dyrisk dorsk, som Dig, jeg Ingen saae!

Cecilie med et Skrig.

La Rebelliere!

La Rebelliere.

Ja, see, her er jeg atter!
Du blev jo angst! min kjære, smukke Datter!
Her har I mig igjen. Alt staaer dog vel?

Cecilie.

Ja, meget vel!

La Rebelliere.

Den falske, dumme Træl!
Jeg var saa oprømt, kom saa glad tilbage,
Men strax kun Ærgrelse, som alle Dage!
Jeg reed mit smukke Muuldyr og lod Sem,
Mulatten, føre det, thi hist og her lidt slem
Er Veien, ved nedfaldne, raadne Grene,
Ved Tidsler og de mange skarpe Stene.
Sem havde Ære for at hugge Vei,
Barfodet gik han, som paa Palmeblade,
Ei han, det stakkels Muuldyr kom til Skade,
Det stolte Dyr, det glemmer jeg ham ei!
Sig selv, og ikke det, han helst tog vare.

Cecilie.

Paa Hjemkomstdagen, lad al Straf da fare!

La Rebelliere.

Jo, det var klogt! hvor falder Sligt Dig ind?
Lidt meer vi barke maa hans brune Skind.
— Nu, I er ikke døde reent af Længsel!
Hvor fik i Dagen dog til at gaae,
De fjorten lange Dage her i Fængsel?
Nu vel! I skal af mig Opreisning faae,
Et riigt, et prægtigt Bal jeg lader staae.
Imorgen tidlig reise vi ttlbage!

Cecilie.

Imorgen!

La Rebelliere.

Ja, saa maa I Afsked tage,
Med Eensomheden, hvis I saa behage.
Min Frøken, det er just for Eders Sag,
At jeg er kommet her saa snart tilbage.
Huff, overmorgen er det jo den Dag,
Hvorpaa I bliver myndig, riig, som Faa,
Kan handle ganske efter egen Villie;
Den Dag vi med en Bal-Fest feire maae,
Og I er Festens kongelige Lillie.

Cecilie.

I Overmorgen? Det jeg havde glemt!

La Rebelliere.

Kan Sligt man glemme?

Cecilie adspredt.

Lad mig Eder føre
Til Eders Frue. Hun var lidt forstemt;
Vi fik fra Eder ei et Ord at høre!

La Rebelliere.

Med Pelagi et Brev I fra mig fik!

Cecilie som før.

Med Pelagi! I dette Øieblik
Hun kom her til. Hun er hos Eders Frue!
De begge to er her i næste Stue!

Hun ledsager Rebelliere, men kaster endnu engang et ængsteligt speidende Blik mod den Side, hvorfra Horatio kommer.

Sjette Scene.

Horatio

han holder i Haanden Planten Venus' Fluefanger, som han tankefuld betragter.

Forunderlige Blomst! Du, Skov-Profeet!
Ja, min Casandra jeg i Dig har seet.
Insectet stiger ned i Blomstens Kalk,
I Duft og Sollys tør det frit sig bade,
Da folder Blomsten sine stærke Blade,
Og Glædens Bolstre er' en Katafalk.

Staaer et Øieblik indesluttet i sig selv, seer derpaa hen imod Fjeldene, hvor hans Bolig findes.

Deroppe var jeg fri, men dette Steds
Sælsomme Kraft, beseired' Friheds-Flammen;
Jeg her er indtraadt i en magisk Kreds,
Og om mig ruller Blomsterbladet sammen.

— O, bort! hos Manden Svaghed er en Skam!
Vor faste Villie er vor Fjederham,
Den hæver os fra Undergangens Elv.
Den største Kamp, bør Manden mandig kæmpe!
Naar ret man elsker, glemmer man sig selv;
Af Kjærlighed man Kjærlighed kan dæmpe!
Cecilie, jeg for Din Ro vil lide,
Min Kjærlighed Du aldrig her skal vide! —
Jeg har den Tro, at den man ret har kjær,
Ja, kjær med Sjæl, og Sind og al vor Tanke,
Hun bliver vor! Er Tidens Fylde nær,
Da falder hver en Taage, hver en Skranke.
Og lider jeg paa Jord den Sjæle-Vee,
En Anden hende tør til Altret føre,
Det er et Troldoms-Syn kun, jeg skal see,
En Prøvelse, Gud lader med mig skee,
Mig, mig alene skal hun dog tilhøre!
Min Kjærlighed er hellig, reen og skjær,
Hvad gjør det da, om de Minutter her
Ei min hun er! hos Gud jeg hende eier!
Min stærke Kjærlighed skal vinde Seier!

Syvende Scene.

Horatio. Cecilie.

Cecilie.

O, Horatio!

Horatio.

Var Gjenkomsten
Ikke hurtig? Her er Blomsten.

Cecilie.

Blomsten? Tak, De mig den bringer.

Betragter den.

Paa de lette, fine Vinger,
Halv med Luft og Blad beslægtet,
Flyver sorgløst hid Insectet,
Duft og Farver sælsomt blænde, —
Samme Nu dets Liv har Ende!

Horatio halv spøgende.

Straaler Lykkens Boble klareſt,
Da den briſter allerſnareſt!

Cecilie.

Ja, den briſter og maa briſte,
Alt hvad kjært er maa vi miſte.
Livets Hjerte Thema ſpilles
I de Toner: mødes, ſkilles!
Tak for Blomſten! over Bølge
Skal den mig til Hjemmet følge,
Der Dem et „Velkommen" ſige
I vort kjære Frankerige!

Horatio.

Der, naar De er vendt tilbage
Til det levende Paris,
Som en Drøm ſtaaer disſe Dage
I vor Ørkens Paradiis.

De har Ungdom, Skjønhed, Smille,
Alle der dem hylde ville!
Hvad De saae, De vil gjengive,
Poesie maa Ordet blive.
Scener skildres, Sted og Egn,
Vore Skove, hvor sig flætter
Green i Green, fast, som et Hegn,
Vore skjønne Stjerne-Nætter
Ilden paa Insectets Vinger,
Pragten, som et Uveir bringer. —
Tropisk Skjønhed da man fatter!

Cecilie.

Digtet: „Negerkongens Datter,"
Jeg fremsiger, sært det lykkes!
Og naar Alle da henrykkes,
Digteren jeg dem vil nævne,
Som min Lærer og min Ven,
Sige: Frankrig' er vort Stevne;
Her jeg møder ham igjen!

Horatio.

Tiden gjør hvert Indtryk mindre,
Dog De vil mig der erindre!
Halv en Fremmed her, i Hjemmet
Bliver jeg Dem dobbelt fremmed.

Cecilie.

Der er' Mennesker, vi leve
Sammen med, Aar ud, Aar ind,

Aldrig dog vi med dem blive
Venner ret i Sjæl og Sind;
Andre, kun vi mødte disse
Faa Minutter, og tilvisse
Vi dem kjendte, vi dem vandt,
Varigt Venskab os forbandt.
Dem saaledes jeg har fundet,
Siig, har jeg en Ven ei vundet?
Men vi skilles! det er Sorgen!
Skilles ad alt næste Morgen —
— For at mødes — langt herfra!

Horatio.

Skilles!? Og imorgen!?

Cecilie.

Ja!
Medens denne Blomst De hented,
Kom, det var mig saa uventet,
Hr. La Rebelliere tilbage;
Endt er Modets smukke Dage;
Her jeg sidste Gang dem seer!
Tak! jeg eier Intet meer.
Tak! jeg gjemmer tro i Mindet,
Hvad De vakte, hvad De gav!
Tak, for Tankens rige Hav!
Tak! ja Tak, for Broderfindet!

Horatio.

I Paris, i Festens Sale,
Bifalds-Smiil og Bifalds-Tale

Mødte mig, og her var Hjemmet,
Ei jeg følte mig en Fremmed;
Livet som en Pragtblomst brændte,
Klart jeg Form og Farve kjendte,
Duften, som fra Hjertet strømte,
O, om den jeg aldrig drømte,
Rosens Duft, som Livet vinder
Ved oplyste, ædle Qvinder;
Denne Duft for Sjæl og Hjerte,
Den først her hos Dem jeg lærte.
Manden styrker os til Handling,
Qvinden gjør en sød Forvandling,
Til det Bedre, til det Skjønne.
Dem den gode Gud vil lønne! —
Mindet er en Jacobs-Stige,
Som selv ind i Himlen naaer!

Cecilie.

I mit skjønne Frankrige,
Er det, at vort Stævne staaer.

Horatio.

Hvor man mødes, er en Landen
I vort Livs Utopia;

Cecilie.

Hvor man skilles fra hinanden,
Der er Smertens Golgatha!

Ottende Scene.

De Forrige. La Rebelliere.

La Rebelliere.

En Fremmed her! Mulat, hvem søger Du?

Horatio.

Jeg hørte, I var kommet hjem just nu.
Velkommen, Herre!

Cecilie.

De vor Nabo seer,
Horatio! De maa ham takke meer,
End vi har kunnet. Da vi reiste, nødte
Et Uveir os at søge Tag, vi mødte
Da i hans Hjem saa megen Gjæstfrihed,
At derfor ingen Tak for stor jeg veed.

La Rebelliere til Horatio.

Og da Du ventede, jeg var her tilbage,
Saa kom Du, din Betaling at modtage.
Det billigt er! see, der! — Det sjældent hender,
At Lykken Dig saa rige Gjæster sender.

Horatio.

Hvad vil I, Herre?

La Rebelliere rækker ham Pengene.

Tag Du dem og ti!

Cecilie.

For Himlens Skyld! betænk, han er en Fri,
En Ædelbaaren —!

La Rebelliere.

Han? Mulatten!

kaster Pengene til ham.

Gaa!

Horatio.

I vil fornærme mig!

La Rebelliere.

Vil det jeg gjøre,
Da er det Noget, som Du taale maa.
Saa kilden var vist ei din Moders Øre!

Horatio.

Det er et Gode og vil altid blive,
At fødes i en Slægt, som kan os give,
Blot ved sit Navn, paa Vuggen Hæders-Baand.
Vort sande Værd dog kaldes først tillive
I Kampen under hiin usеete Haand,
Der mægter Alt at tage, Alt at give!
Vi selv kun kan vort Adels-Brev os skrive,
Og stemple det ved Hjerte og ved Aand.
Bag Armods Dragt tidt Konge-Hjertet banker,
Mens Herskeren sit ikkun Trællens Tanker.

Gaaer hurtigt bort.

Niende Scene.

De Forrige uden Horatio. Idet denne udtaler de sidste Ord, er Eleonore ilet til.

Eleonore.

Hvad er der skeet! O alle Helgenskarer!

La Rebelliere.

Jeg kun med Pidsken Negerynglen svarer.

Eleonore.

Han har os frelst. Vi kom fra Sti og Vei
I Skoven; der Paléme os traadt imøde;
O rædselsfulde Stund, vi halv var døde,
Horatio kom til, Du veed det ei! — —

La Rebelliere.

I har vel takket ham! — jeg bød ham Penge,
Forlange Mere, kan han ei, saalænge
At der skal være nogen Billighed.
Men Knægtens Overmod mig gjorde vred.

Eleonore.

Jeg ynder ham! — det gjør vi begge to!

La Rebelliere.

I Skoven, siger Du, var det Mulatten,
Som Eder hjalp.

Til Cecilie.

Og Du fortalte jo
Om Storm og Uveir og om Overnatten,
I Huset hos ham. Han blev sært beæret;
Han har saagodt som Eders Ridder været.

Til Eleonore.

Du ynder ham. Hans Raskhed Dig henrev.
Var han en Hvid, jeg sikkert skinsyg blev;
Men en Mulat —! jeg vil Dig ikke krænke!
Du lider ham! jeg vil Dig Slaven skjænke,

Hvis han er herreløs, han din skal være.
Jeg kjøber ham; din Kappe kan han bære,
Gaaer Du til Vogns, træd paa ham med din Fod!
Dog først lidt Skik jeg nok maa Knægten lære;
Jeg har min Cuur mod Trælle-Overmod!

Eleonore.

Du spøger, og din Spøg er ikke smuk!

Cecilie.

I vil det ikke, og I kan det ikke!

La Rebelliere.

Hvor varmt! — I skulde skjænke ham et Suk.

Til Eleonore

For Dig især det vilde ret sig skikke.
Bortrømte Slaver har os Angst forvoldt,
De herreløse slutte sig til disse,
Vor Ø de oversvømme vil tilvisse;
Derfor paa Fortet Ord'ren jeg erholdt,
Den kongelige Ordre, at opjage,
I mit Distrikt, hver Herreløs, hver Træl,
Der uden Friheds-Brev nød Friheds-Dage.
Ved mindste Modstand skydes de ihjel!

Eleonore.

Jesus Maria! nei, Du vil ei Sligt!

La Rebelliere.

Jo, det vil jeg, og det er her min Pligt.
Han er vor næste Nabo; Huset der
Paa Bjergets Side, mellem Krat og Træer,

Er hans: I største Hast er Alt tilende.
Hans Friheds-Brev har jeg nok Lyst at kjende.

Cecilie.

Det er et Overfald, en Grusomhed!

Eleonore.

For Himlens Skyld! Du vil det ikke gjøre!
O nei, min Hjerte-Angst Du ikke veed;
Lad ham i Fred! gaa ei der op! Du vil mig høre!

La Rebelliere.

Gaa ei der op! hvorfor? Er der en Anden,
En Anden end Mulatten! Hævn og Skam!
Hvo? Nævn mig ham! I see saa paa hinanden.
En Hvid? En Fremmed? Du skal nævne ham!

Eleonore holder Hænderne for Øinene.

O Gud! o Gud!

La Rebelliere.

Hvo fleer var hos Mulatten
Den Gang, I der tilbragte Uveirsnatten?

Eleonore

holder sig afmægtig ved Bordet; seer et Øieblik fast paa ham og er derpaa ved at synke om.

Cecilie.

O, hun faaer ondt!

La Rebelliere.

Ha!

river Cecillie bort.

Rør mig ei ved hende!
Hvo kom i Huset her? Jeg vil ham kjende!
En Hvid! En Fremmed! — Ha, ved Himlens Gud,
Mulatten veed det, han var Mellem-Bud!
Han skal fortælle mig, hvo her har været.

Cecilie med Kraft.

I selv det er, som Eder har vanæret.

Kaster sig ned over Eleonore.

Fjerde Act.

La Rebellieres Huus.

Det er Aften. Gjennem de aabne Døre seer man Tjenere i Beskjæftigelse med at tænde Lysekronerne til Festen.

Første Scene.

La Rebelliere ene

„Jeg ynder ham!“ var hendes Ord. Hun ynder! —
Og jeg i hendes Blik saae skjulte Synder;
O, Kjærlighed er ei saa stærk som Had,
Thi Hadet er en Gift, som Alting dræber,
Mens Kjærlighed er Vün for Sjæl og Læber.
O, Taabe, som jeg er! hvad veed jeg? hvad
Kan mig den soleklare Vished skjænke? —
Det Taabeligste jeg selv formaaer at tænke!
Hun kunde elske ham? Mulatten? — nei!
Det er Umulighed, det kan hun ei!
Naar jeg det vil, kan jeg hans Nakke bøie
Og pidske ham ihjel for hendes Øie!

Min onde Drøm jeg regner ham til Brøde,
For denne selv har han fortjent at bløde.
Ja lid, fordi jeg for Phantomet leed!
Lid for min Tro paa en Umulighed.
I min Magt er han og skal ei undløbe;
Ret over ham jeg vil og kan mig kjøbe
Imorgen. Gunstig er mig Tid og Sted.
Da skal han tale, nævne mig den Hvide,
For hvem jeg denne Helveds-Oval maa lide.
Jeg lide! — nei, jeg lider ei derved!
Den Hvide lide skal, hun og Mulatten!
I Dands og Glæde nyder nu jeg Natten.
Musikkens Toner, en usynlig Ranke,
Sin Slange-Arabesk snoer om min Tanke!

Anden Scene.

La Rebelliere. Eleonore og Cecilie balklædte.

La Rebelliere.

O hvilken Glands og Pragt! I vil fordunkle
De andre Damer!

Til Eleonore

Aldrig før jeg fandt,
Du var saa smuk! det ærligt er og sandt!

seer paa Cecilie.

En Krands af Mos, Dugdraaberne som funkle
I den, er hver en prægtig Diamant!

Eleonore.

Du er tilfreds?

La Rebelliere.

Det er jeg alletider,
Naar Du er glad; men lider, naar Du lider.
De Dages Ophold ved de varme Kilder
Har gjort Dig mere syg, men Fester, Gilder,
Adspredelse vil være Lægedom.
Du er ei længer vred?

Eleonore.

Tør jeg det blive?

La Rebelliere.

Jeg var lidt heftig, det vil Du tilgive,
Just af min Kjærlighed til Dig det kom.
Regjeringen Dig nu sin Tak bør bringe,
Thi kun ved Dig — ved mig! — som Du det vil,
Expeditionen denne Nat blev til
Og vort Udbytte er just ei saa ringe.
Omtrent Dusinet fik vi! stærke Kroppe!
Ni Sorte med Mulatten var deroppe!

Cecilie.

Horatio!

Eleonore.

Der var Du denne Nat?

Rebelliere.

Ja, efter Pligt og Ordre. Hiin Mulat,
Hvis Huus I med et kort Besøg har æret

I længer Tid et Tilflugtssted har været
For alle Herreløse; ja, jeg veed,
Paléme, det onde Dyr, han der har fundet
Beskyttelse og Pleie, da han led.

Cecilie.

Hvad er der skeet?

Eleonore.

Horatio, grebet! bundet!

Rebelliere.

Ved Midnat vi en Kreds om Huset slog,
Saa bankede vi paa; han os modtog.
Jeg læste høit for ham og for de Sorte
Regjeringens Befaling, men de turde
Modsætte sig, derfor vi paa dem skjød!

Cecilie og Eleonore.

I skjød?

Rebelliere vedbliver med samme Rolighed som før.

Ei Friheds-Brev ham fredet,
Som selvgjort Herre Livet der han nød.
Den sidste Enambuk har eiet Stedet,
Og uden Arving er den gamle død,
Nu Boet, og med det, hvad der sig rører
Regjeringen, ved Lov og Ret, tilhører.

Cecilie.

De gjorde Modstand, og I paa dem skjød?

La Rebelliere.

Det virkede! strax blev de Sorte bange;
De indsaae nok, vi var dem altfor Mange,
Og overgav' sig, men Mulatten stred,
Stred med fortvivlet Mod og Taabelighed;
Den vilde Ore raser ikke værre,
Naar Slyngen viser sig, som Overherre,
Men han blev spag som den; naar Piggen trænger
Igjennem Skindet, som et Aadsel slænger
Den sig til Jorden, og kun aander svagt —
Saaledes ogsaa han laae der udstrakt.
Vi knebled' ham, det gjordes her behov —

Cecilie.

Men Himlens Gud! det er mod Ret og Lov.

La Rebelliere.

Han er en Herreløs, er ung og stærk!
Man vil mig takke for mit gode Værk.
Imorgen sælges han paa Slave-Marked.

Eleonore.

Jeg dør af Skræk!

La Rebelliere.

Hav ikke mindste Frygt!
Naar først hans Ryg er blevet gjennembarket
Saa vil det vilde Sind nok blive mygt. —
— De sorte Slaver lod vi foran drive,
Mulatten, Dyret, var jo gandske sygt

Af Tab paa Blod, men holdt sig dog ilive;
Han sad foran paa Hesten hos en Træl.
Glad' drog' vi hjemad, Alt var gaaet vel,
Da tænk, hvad skal om sligt et Sind man sige,
Et Selvmord vilde han, det Skrækkelige!
Sligt falder aldrig os blot ind i Tanken,
Men Trællens Sjæl er kun en Hjertebanken!

Cecilie.

Han vilde dræbe sig?

La Rebelliere.

Ja hør nu Resten.
Vi kom forbi en Flod, hvis Strøm er stærk;
Og strax, det var kun Øieblikkets Værk,
Mulatten styrtede sig ned fra Hesten
I Flodens Dybeste. Paa min Befaling
Sprang Flere til; et Øiebliks Forhaling,
Og han var druknet; men de fik ham op
Til Hesten bandt vi hans halvdøde Krop,
Og jog afsted; derved kom han tillive.
Nu ligger han i Feber, døer han ei,
Saa skal jeg hans fortjente Løn ham give.

Cecilie.

Kjøb ham til mig!

La Rebelliere.

Til Dig det kunde jeg,
Maaskee! Men han maa tæmmes, han maa lære!
Jeg kjøber ham, Dig vil jeg ham forære!

Dog ikke strax. Nu har jeg alt berettet,
Hvorfor inat jeg nød den friske Luft:
I Sukkermøllen, der i Lazarettet
Han sover sig til Sundhed og Fornuft.
Men nok herom! nu tænke vi paa Dandsen!
Selskabet samles snart. Jeg haaber, Glandsen
Af dette Bal hvert andet vil fordunkle.
Min Myndling skal som første Stjerne funkle.

Til Eleonore.

Men Du staaer drømmende og tankefuld? —

Eleonore.

Jeg tænker paa den Lykke, mig er givet!

La Rebelliere.

Ja, vi sik Lykke! Lykkens Navn er Guld!
Det kaster Solglands over hele Livet.

gaaer.

Tredie Scene.

Eleonore. Cecilie.

Eleonore.

Min Drøm hiin Nat opfyldes alt før Tiden;
Mit Hjem, det er en Grav i Pyramiden;
Og Liv og Varme har min Sjæl indbrukket,
Jeg bærer Sphinxen udaf Marmor hugget;
Den tunge Steen jeg mægter ei at hæve,
Jeg kan ei døe! nei jeg maa leve! leve!

Cecilie

Horatio! hun bryder i Graad og læner sit Hoved til Eleonore.

Eleonore.

Jeg elsker ei min Mand!
Den kolde, den beregnende Forstand
Er Alt for ham, den ham opfylder heel;
Og jeg? — mit Blod er varmt, jeg har et Hjerte!
Dog skal jeg regnes for hans halve Deel,
Af ham jeg mine onde Tanker lærte,
Og, som i Eventyrene, jeg fik
Den rige Pragt, de døde Diamanter
For Sjæl og Lykke. Kjender Du den Skik? —
Ja Menneskет er grumt, som Ørkenens Panter!
Den Skik, som man paa store Skibe seer.
Naar to med hadfyldt Sind hinanden møde,
Saa Kniven blinker og et Mord der skeer,
Den Levende, fastbundet til den Døde,
Med Ansigt imod Ansigt, kastes da
I Havet. Skibet seiler bort derfra;
De sammenbundne To høit Bølgen hæver,
Den Myrdede og ham, som endnu lever.
Det er et Billed paa mit eget Liv,
Ja, til det kolde Lig jeg fast er bundet,
Og driver, som det villieløse Siv,
Med ham, hos ham, til jeg har Døden fundet!

Cecilie.

O tal ei saa!

Eleonore.

Paa Jorden Ondt kun skeer!

Cecilie.

Husk hvad vi læste om de gode Feer,
Der ned fra Himlen svævede saa smukke
Og dandsede i Kreds om Barnets Vugge,
Saa rige Gaver der de lagde ned!
Da kom een Fee endnu, men ond og vred,
Ulykke bragte hun, og Alle bæved'
Undtagen Een, sit Hovede hun hæved
Og saae mod Himlen med forklaret Blik!
„Af mig endnu jo Barnet Intet sik,"
Udbrød hun, „jeg min Gave holdt tilbage,
Jeg mægter ei det Onde at bortdrage,
Som hun har forudsagt, saa maa det gaae!
Men mildne kan jeg, skabe en Forsonen,
Selv af det Onde skal der Godt fremstaae!
Og denne Fee — hun kaldtes Religionen.

Eleonore.

Jeg er ei god som Du! jeg kan ei bede
Med reen, uskyldig Tanke til min Gud.
For var min Sjæl en stille Sø, dernede
Man saae hver Plante, hvert et Blomsterskud!
Nu er det anderledes! Had og Vrede!
Jeg veed ei Navnet selv; kun det jeg veed:
Min Mand er ikke værd min Kjærlighed.
Saae Du hans onde Blik, imens han talte?
Forstod Du Smilet, medens han udmalte

Det lumske Overfald, Horatios Nød,
Horatios! Gud give jeg var død!

Cecilie.

Jeg lider ogsaa, som jeg aldrig leed.

Eleonore.

seer drømmende hen for sig.

I Hindostan sig Qvinden styrter ned
Til Mandens Liig i Grubens stærke Luer!
I Blodet er den rige Kjærlighed,
Det brænder selv! — det brænder! jeg det veed!
Hun ham omfavner glad! — Jeg Baalet skuer!
De tørre Palmeblade knittre, lue!
Det røde Flammetelt mod Skyen naaer,
Og Sjælene, saa fri, som Skovens Due
Fra Jorden flyve til en evig Vaar!
Den Død er smuk, jeg ingen bedre kjender!

Cecilie.

Du er ei vel! I Feber Diet brænder.

Eleonore.

O lad mig gaae! den friske Aftenluft
Gjør mig vist godt, min eneste Veninde!

slynger sine Arme om hendes Hals.

Bed til Guds Moder, jeg maa Sundhed vinde;
Beed, — — at jeg maa beholde min Fornuft!

Fjerde Scene.

Cecilie alene.

Hun lider, lider tungt! dog mere maa
Han lide! han! der ædel er som Faa!

I Sukkermøllen paa det nøgne Straa
Han ligger feberſyg; ham Ingen troſter. —
O Gud! jeg holder af ham ſom en Søſter.
O kunde jeg et Troſtens Ord ham ſige!
Ham! — — Vi ere Børn af ſamme Frankerige!

Under korte Mellemrum hører man, lige indtil Scenen forandres, Rullen af Vognene, ſom bringe Fremmede

De komme alt! Balfeſten nu begynder!
En Solglands ſtraaler der, og Silke-Hynder
Indbyde os! — Hos ham er mørkt og koldt,
Syg og paa Straaet han ſin Bøn har holdt.

Aabner Vinduet.

Nu ſover Blomſt og Blad, de mindſte Fugle,
Hver Luftning har ſelv Søens Speil forladt,
Altid er Nat paa Jordens halve Kugle,
Det hele Hjerte tidt har evig Nat! — —
Send Fredens Drømme ned til hver, ſom lider,
Til Bjergets Hyrde i ſin Fattigdom,
Til ham, ſom over Havets Dybde glider,
Til ham, ſom dybt i Bjergets Grube kom,
Og fattig der, ſit trætte Hoved helder
Til Aaren, hvor det rige Guld fremvælder.
Fred for hvert Hjerte, ſom paa Hævn kun tænker,
Fred over Slaven i de tunge Lænker — —
O Gud, han døe! — Han træde frem paa Pladſen?
Som Trældyr føres frem for Folkemaſſen?
Horatio ſælges! — ham Du tør vanære!
Indgive mig Gud en Tanke! Du mig lære,
Hvordan jeg kan hans gode Skydsaand være!

Femte Scene.

Cecilie. Femi.

Femi.

Man venter Eder Frøken!

Cecilie.

Jeg skal komme!
O gid den lange, lange Nat var omme!
Fortæl, hvad har Du om Horatio hørt,
Jeg veed, han er herhid som Fange ført;
Han er i Sukkermøllen! —

Femi.

Som en Død
Han bragtes did; snart ender sig hans Nød!

Cecilie.

O Gud! Du tror? —

Femi.

Til Eder tør jeg sige
Hvad jeg er vis paa, at I rober ei:
Han dør i Nat! O, den Ulykkelige!

Cecilie.

Han dør!

Femi

Han blive følgt imorgen! nei!
Den Skam han ei udholder.

Ceeilie

Han sig dræber?

Femi.

Sligt tør ei komme over mine Læber!

Cecilie.

Men Du det troer? Du veed det? Ja, det skeer!
Han styrtede sig jo i Flodens Strømme.

hun staaer et Øieblik grundende og udbryder da

Guds Moder! ja, en Frelsens Vei jeg seer!
Men først han maa den bittre Malurt tømme!
Han maa! han vil! Guds Moder styrk hans Hjerte,
Lad ei ham bukke under for sin Smerte.

hun skriver.

Femi.

I Verden er der Ondt og megen Nød!
Den Nat igaar jeg reiste mig fra Matten,
Dødsfuglen sang derude hele Natten.
Jeg stod og tænkte: Gud er dog vist død!
Da saae jeg op mod Stjernerne de rene,
Som Millioner store Ædelstene
De lyste, og imens jeg paa dem saae,
Floi Stjerneskud, utallige tilvisse,
En Ildregn, og jeg maatte tænke paa,
Hvad mig min Moder havde lært om disse.
Hvert Stjerneskud det er en Pïl, Gud sender
Ned paa det Onde her paa denne Jord!"
De faldt i Øst og Vest, i Syd og Nord;
Gud lever! — fromt jeg foldede mine Hænder.

Cecilie.

Ja Gud han lever! det er Livets Ord!
Gaa til Horatio, til den Syges Fængsel;
Der har Du Penge, brug dem som Du vil,
Her er et Brev, jeg ham har skrevet til.
Bed ham, han ei fortvivler i sin Trængsel,
Bed ham fra mig, han Alt udholde vil.
Ja bed! — jeg venter Dig med Sjæle-Længsel.

Femi.

O De er god! saa trøstende og mild,
Som Søvnen er det for den stakkels Sorte!
Alt vil jeg vove!

Cecilie.

Du maa være snild.
Bed mig — ved Dig endnu han frelses turde!

Femi.

De hvide Penge skal mig aabne Vei!

Cecilie.

I Dandsesalen hvisk hans Ja — med dyb Smerte —
hans Nei!

De gaae til forskjellige Sider.

Sjette Scene.

Et af Steen hvælvet Kammer i Sukkermøllen.

Til Høire sees over en Art Cloak en muret Bue, som dog kun hæver sig nogle faa Tommer over Gulvets Flade, til Venstre staaer en Brix bedækket med Halm.

Horatio ene.

Det er vist Nat! nu lurer paa sit Rov
Vildyret i det høie Græs ved Bækken.

Nu staaer Huronen i den døde Skov
Skalperer Fjendens Hoveder bag Hækken.
Det er vist Nat! Nu i den store Stad
Den lette Terning veirer, som et Blad,
Guldbynger bort og Ungdoms Hjerter skue
I Dyndets Lystemænd en Elskovslue.
Det er vist Nat. Den kronede Tyran
Til Kundskab nu om egen Afmagt kommer;
Thi fæle Drømme, grusomme, som han,
Tør ham forfærde! Søvnen selv er Dømmer.
Men for dem Alle verler Tiden om,
Tyrannen vil sin onde Drøm forglemme,
Den store Stad, hvor Synd hver Nat har hjemme,
Ved Dagen aabner mangen Helligdom!
Huronen fløiter høit med lystigt Sind,
Sin Brud han bringer Bytte, som han loved',
Vilddyret slikke vil sin Unges Skind
Og give den sin rige Deel af Rovet.
For mig alene verler den ei om;
Kun Trællens Lod jeg Dag og Nat skal kjende,
Mit Liv, min hele Virken er tilende,
Først Døden aabner Friheds Helligdom! —

Musikken fra Balsalen lyder over til ham.

Musik! — jeg kjender denne Melodi,
O, i Paris' den lød i Festens Sale.
Nu dandser hun! — der er et Trylleri
I disse Toner, Glæde de udtale,
Livsglæder!

udbryder smertefuldt

Alting er forbi! forbi! —
End løfter Notre Dame de stærke Arme,
Steen-Armene mod Himlen, som i Bøn;
Derinde lyder høit: Dig Gud forbarme!
Men Du har glemt paa fremmed Strand din Søn.
Ja Kirken stande vil med Bøn og Sange,
Naar jeg er Jord i Jord. Tusind Gange
Mit Haab, min Liden sig gjentage vil!
Det Hele blev kun Drøm og Gogleſpil!

kaster sig ned paa sit Leie.

Syvende Scene.

Horatio. Femi.

Femi med en Lampe i Haanden.

Hvor her er koldt og fugtigt! der til Siden
Er en Kloak. — Imorgen, Middagstiden,
Naar Solen brænder hedest, er bestemt
Til, at i den han føres bort herfra.
Hvor haardt og ondt! Dog jeg har ikke glemt,
At Sønnen selv blev ført til Golgatha.

nærmer sig Horatio.

Horatio! han svarer ei. Han sover.

holder Lyset nærmere.

Hvor han er bleg, men smuk! ja altfor smuk!
Hans Aandedrag er som et sagte Suk.
Jeg faaer en Tanke! — sikkerligt han kjender
Sin Moders Navn. Den sidste Enambuk,
Var ham som Fader! Hvor min Pande brænder!

Var han Biscuyas Søn! — jeg mindes Alt,
Vist hundred Gange er det mig fortalt.
Vaagn op! min Frøken mig til Eder sender!

Horatio.

Hvo er Du?

Femi.

Jeg er Femi. Dette Brev
Er fra min Frøken.

Horatio.

Giv mig, hvad hun skrev.

Læser det. Hans hele Sjæl er i Bevægelse.

Femi.

folder Hænderne og seer med et mildt Blik paa ham.

Horatio.

lader Haanden synke og gjentager Brevets Slutning.

„Hold fast ved Gud, i hvad der skeer,
Han vil os aldrig slippe.
Hvad Du ved Nat paa Sandgrund seer,
Ved Dag staaer paa en Klippe!"

Femi.

Jeg troer, jeg veed — jeg siner Frelsens Havn,
O nævn mig, sig mig Eders Moders Navn!

Horatio.

Biscuya!

Femi.

Ja, Biscuya! Gud mig sendte.

Horatio.

Biscuya hedte hun. Du hende kjendte?
Min stakkels Moder!

Femi.

Jeg har kjendt Slavinden,
Der følte som en Kongedatter stolt.
O, hun var smuk, saa svævende som Vinden,
Saa slank som Palmen, sort som Ibenholt.
Jeg selv var kun et Barn, men dybt mig rørte,
Hvad jeg om hende af de Andre hørte.
I Africa om hendes Faders Telte
Stod tusind' Sorte. Men den hvide Mand
Lod hendes Lykke, som et Sneebjerg, smelte;
Træl er den Sorte i et fremmed Land.

Horatio.

Min Moder var en solgt, en fattig Qvinde.

Femi.

Hun kjøbtes af den sidste Enambuk,
Hun vandt hans Hjerte, blev hans Elskerinde,
Men hun var stolt, som hun var ung og smuk.
Da første Gang han hende fra sig stødte,
Hun flygted fra ham, til et Skjul hun kom
I Skoven paa min Frøkens Eiendom,
I Klippehulen der sit Barn hun fødte.
Og Uger gik; da kom forbi ved Qvel
Min Frøkens Onkel, Herren af Ratél,
Han saae en Moder sad ved Palmetræet,
Med Hovedet op til det, hun bøied Knæet,

Og hun var død, det brustne Blik han saae —!
Et Barn, den Hvides Barn, ved Brystet laae,

Horatio.

Min stakkels Moder!

Femi.

Barnet tog han med,
I blev hos ham.

Horatio.

Jeg blev paa dette Sted!

Femi.

En Dag var Selskab, Sagen kom paa Tale,
Den sidste Enambuk drev Spog dermed,
I var hans Søn —!

Horatio.

Hans Søn!

Femi.

I Husets Sale
Det gjenlød høit. Han fandt, at I var smuk!
I blev optaget der af Enambuk!

Horatio.

Min Fader han! jeg er saa sært bevæget!
Saa streng som Herre viste han sig tidt.
O, som Velgjører gav han altfor meget,
Som Fader — o, som Fader, altfor lidt!

Femi.

Bag Bjerget er min Frøkens Eiendom,

Forvalteren der Bog og Liste eier,
Hvori nøiagtigt alle Navne kom,
Der staaer Biscuyas Søn! O Seier! Seier!
I kan ei sælges, Frøk'nen I tilhører.
Jeg henter ham!

Horatia.

O hvor Du dybt mig rører!

Femi.

Sti og Gjenvei Femi kjender,
Stjernelys paa Himlen brænder,
Vandre-Duens Flugt jeg eier,
Thi mit Hjerte spaaer mig Seier.

Horatio.

Gud Dig styrke, Gud Dig føre:
— Først til hende maa Du gaae.
Hende kan jeg her tilhøre,
Hendes her jeg være maa!
Siig —! Siig hvad Dig Gud indgiver.

Femi.

Næste Dag I hendes bliver!

gaaer.

Ottende Scene.

Horatio ene

O, at jeg fortvivle kunde,
Troe, jeg var af Gud forstødt,
At hans Die kunde blunde!

Fjelde, Sletter, Mark og Lunde
Har mig sagt med tusind Munde,
Og i Toner blode, runde,
Under Kampen bliver født
Godt af Ondt og Liv af Dødt!

Kjærlighed hos ham vi finde,
Som har Moder-Hjertet skabt!
Han har Viisdom, spørg den Blinde,
Han har Kraft, thi han kan binde
Hav og Ild og Hvirvelvinde,
Frelse hver, som er fortabt!

Han staaer et Øieblik med foldede Hænder, det begeistrede Blik er vendt mod Himlen, da lyder fra den lave Bue, til Høire, en dump Larm; Gruus og Stene vige til Side; han bliver opmærksom derpaa.

Ha! hvad er det? den tørre Skorpe sprænges!
En Alligator —!

Paléme reiser sit Hoved.

Sover Du, Mulat!

Horatio.

Hvordan? Paléme!

Paléme.

Du efter Frihed længes!
Den bringer jeg!

Horatio.

Du her i denne Nat!

Paléme.

Lidt vaad og kold er Veien ind til Eder.

En dyb Cloak.

han træder ganske frem.

See saa! nu er jeg her!
Jeg kjender, kan I troe, til disse Steder
Saa godt, som til min Hyttes Palmetræer.

Horatio.

Hvad vover Du! rundt om der passes paa.

Paléme.

Men jeg har Venner, hvor man mindst det tænker.
Kom! I med mig den samme Vei maa gaae;
De stolte Bjerge Eder Frihed skjænker!

Horatio.

Mig vil Du frelse!

Paléme.

Der, tag denne Kniv!
Selv har jeg een. Vi kjæmpe for vort Liv,
Hvis En os standse tør i dristigt Mode
Saa maa vi Kniven i hans Hjerte støde.
Den er Døds-Englens blanke Vingefjer,
Med Blod den skriver: han er Døden viet.
Afsted! før Dagen gryer, er I befriet!

Horatio.

Hvad har jeg gjort for Dig! Du vover Alt,
Dit Liv, din Frihed —

Paléme.

Villien er vor Vælde!
Saa lidt af Godt i Verden mig tilfaldt,

At hvad jeg fik jeg sagtens kan gjengjælde.
I var mig god! — See saa, nu har vi talt,
Nu maa der handles!

Horatio.

O dybt ind i Sjelen
Har Du mig rørt! hav Tak! Du er saa brav!
Men jeg vil blive, jeg mit Løfte gav —

Paléme.

I blive vil i denne aabne Grav!
Tro ei den Hvides Stemme! sød og kjælen
Kan Qvinden hvisle! — Følg mig! Husk paa Pælen,
Som Slaven bindes til tidt uden Brøde.
Kjend Rebelliere! Viid, hvad Du gaaer imøde!
Hos Dig vil meer end Ryg og Skuldre bløde,
Dit Hjerte bløde vil, som engang mit.
Vee Dig! Du lide skal, som jeg har lidt!

Horatio.

Farvel! Sin rige Løn Dig Gud vil give.
Min Villie den er fast: jeg her vil blive!

Paléme.

I bliver! Hvor I viser Taabelighed.

Horatio.

O skynd Dig bort! Minuterne de haste!

Paléme.

Ifald I pines! da min Hævn jeg veed.
En antændt Spaan jeg vil paa Marken kaste,
Hvor Sukkerroret groer, og Vindens Vift

Skal løfte Flammen. Jeg har kraftig Gift,
Den blander jeg i Vandet, som de drikke,
Saa dør hans Viv, hans Slægt, hans hele Huus!

Horatio.

Paléme! Ved Himlens Gud! nei, gjør det ikke!

Paléme.

Den rige Pragt skal styrte ned i Gruus!
Hvad jeg har forudsagt, det snart vil hænde,
De Sorte Oprørsfanen plante vil!
Plantagerne som Glædesblus vi tænde,
Og gaaer endnu der Dag og Uger til,
Jeg kan saa længe ei i Feber gløde,
La Rebelliere jeg vide skal at møde,
Nu er han undsagt! han for mig skal bløde!
I bliver her?

Horatio.

Jeg bliver! kaster sig ned paa Bænken.

Paléme.

Som I vil!
Jeg har gjort mit og gjort det uden Nytte.
stiger ned hvorfra han kom.

Horatio.

Guds Moder Dig ledsage og beskytte!
hans Blik hviler et Øieblik paa det Sted, hvor Paléme forsvinder.
Hvis jeg ham fulgte, og man greb os sammen,
Det hed: jeg havde blæst til Oprørsflammen;
Jeg bliver! — Jeg en sød Fortrøstning veed.
Der er en Gud, og der er — Kjærlighed.

Niende Scene.

Balsalen.

I Baggrunden er opreist to vragtige Trophæer, sammensatte af Faner og brændende Lamper, de forbindes ved Guirlander og en stor Krone af Lys. Alt er udsmykket paa det Rigeste; idet Scenen aabnes, er man midt i en livlig Contradands; der tales høit under den larmende Musik, som gaaer over i mere dæmpede Toner, hver Gang Hovedpersonerne sige deres Replikker. Femi kommer, hendes Øie søger Cecilie, der dandser med La Rebelliere. Disse to standse i Forgrunden, de Andres Dands vedbliver.

Cecilie seer sig urolig om.

La Rebelliere.

De søger Nogen!

Cecilie peger til Baggrunden.

Jeg nys derinde
Har tabt min Vifte.

La Rebelliere.

Jeg skal den finde.

gaaer.

saasnart La Rebelliere vender hende Ryggen, nærmer Femi sig.

Cecilie.

Du med ham talte!

Femi.

I gav ham Livet!

Cecilie.

Han leed af Feber.

Femi.

Der er os givet
En Vei til Frelse.

Cecilie.

Hvad skal jeg gjøre?

Femi.

Slet Intet! Intet! De vil mig høre!
Hans hele Skjæbne kan sig forandre.
Endnu i Natten jeg bort maa vandre
Til Eders Godser —

Cecilie idet hun seer La Rebelliere.

Forsigtig! Stille.

La Rebelliere.

Jeg bringer Viften!

Cecilie.

bøier sig til Tak, rækker ham derpaa Armen.

Vi dandse ville.

De dandse.

Femi.

gaaer mod Udgangen, fæster der endnu engang sit Blik paa Cecilie og forlader Scenen.

Dands.

Eleonore

er standset mellem de forreste Par, hendes Tilstand synes somnambulisk, smerteligt udbryder hun for sig selv:

O disse Toner! O denne Glæde!
Ja Hjerteblodet jeg kunde græde!

hun staaer et Øieblik hensjunken i sig selv og føres da med i Dandsen, her mødes hun med Cecilie og La Rebelliere. De gjøre Kiærde.

La Rebelliere.

Vi mødes!

Eleonore.

Skilles!

La Rebelliere.

Ak! det er Sorgen!

Eleonore til Cecilie.

Mit Hjerte brister!

Cecilie tilhvidsker hende i Dandsen

Stol paa imorgen!

Dands og Glæde blive mere støiende.

Femte Act.

Eleonores Soveværelse.
Det er Dag, men Vinduesskjærmene ere endnu for.

Første Scene.

Eleonore
sidder halvklædt paa Sophaen, hun reiser sig halv op og siger drømmende:

Vi dandse i Skoven af Palmer og høie Mimoser! —
— Det lufter saa frisk! — Hvilken Duft af Jasminer og Roser —!
Den spættede Tiger jeg fører ved Vedbende-Tømmen! —
— Mimosaen skjælver! — Jeg svæver! — Det fortner! Luftstrømmen
Fra Orknen fremvælter med Sandet! saa fast jeg omslynger
Hans Skuldre! — mit Hoved til hans! — De glødende Dynger
Ei brænde, som Blodet kan brænde! —— En Sandpyramide
Er reist over os — — der blunde vi nu — Side ved Side!

Anden Scene.

La Rebelliere. Eleonore.

La Rebelliere.

Hvor her er trukket til og mørkt endnu!
Og hvor er Femi? Femi! sover Du?
trækker et af Gardinerne fra Vinduet.
See, Solen staaer so høit, mig blænder Skjæret.
idet han opdager Eleonore.
Ha! hun er ei i Seng! har ikke været.
Balklædt hun sidder paa Divanen der,
Hvor hun er slumret ind. Et Rosenskjær
Gaaer over Skuldrens Snee; sig Brystet hæver!
Hun drømmer vel, at hun i Dandsen svæver;
Balsalens Gulv, som Palmebladet gynger,
Sin runde Arm hun let omkring mig slynger.
Om mig! Om ham maaskee! Og hvo er denne?
Kun Timer til, og jeg hans Navn skal kjende.
O snart! En altfor langsom Kræft er Tiden.
bøier sig over hende.
Hun stammer Ord, som ei jeg fatter ret!
Hun græder. Naar i Søvne bliver grædt,
Saa siger man, en Engel staaer ved Siden.
En Engel! Hm! hvad i mit Bryst sig rører,
Just ei saa ganske Himmelen tilhører!
Jeg hader —!

Eleonore bestandigt drømmende.

Hader!

La Rebelliere.

Hun mit Echo spiller.
Ud fra de lange Øienhaar Taaren triller.
Et Træk af Smerte rundt om Munden svæver,
Hun knuger Haanden — Øielaaget bæver!

Eleonore.

Jeg hader!

La Rebelliere.

Du? Hvem hader Du?

Eleonore.

Min Mand!

Rebelliere.

Udtal kun høit hvad Hjertet slutter inde!
Til det har længst min Tanke fundet Vei.
Der er ei Kjærlighed hos Mand og Qvinde,
Undtagen Kjærligheden til sit Jeg.
Man elsker kun, fordi at Blodet brænder,
Og Qvinden staaer os som en Lædskedrik,
Man har en Ven, man trykker Vennens Hænder,
For hans Skyld ei, for vor vi Vennen fik.
Jeg giftede' mig, fordi det saa er Skik,
De smukke Former til mit Hjerte gik,
Og hun var høi af Byrd, det giver Ære.
Ja, riig hun var! riig! da kan Hjertet lære
At elske! — elske! leende Ordet vil udtrykke
At virke for sig selv og for sin Lykke!
At elske —!

Eleonore.

Ja, jeg elsker!

La Rebelliere.

Qvinde, ti!

Forhadte Echo til mit Hjertes Liden.
Hun smiler. Ja, Dæmonen staaer ved Siden!

Eleonore.

Horatio!

La Rebelliere.

Mulatten! Staa mig bi,

I Hellige! Mulattens Navn hun nævner!
Ham elsker hun!

Eleonore.

Jeg elsker!

La Rebelliere.

Jeg mig hævner!

O lær mig dine største Qvaler, Helved!
Mit Legem skjælver, som det aldrig skjælved';
Til Skovens Fugle skjænker jeg hans Krop!
Eleonore! Det er Dag! vaagn op!
Vaagn op!

Eleonore vaagner forskrækket.

Guds Moder!

La Rebelliere.

Du har slemme Drømme!
Du er ei afklædt, har ei været det!

Eleonore.

Hvor er jeg! Hvor? Sælsomme Syner svømme
Endnu for Øiet. Jeg er syg og træt!

La Rebelliere.

Cecilie Dig venter, ogsaa jeg;
Til Markedet vi skulle nu gaae sammen.

Eleonore.

Jeg har lidt Feber.

La Rebelliere.

Giv Dig kun paa Vei!
Den friske Soluft dæmper Feber-Flammen.

Eleonore.

Gaa ei derhen! Kjøb ingen Slaver fleer!

La Rebelliere.

Hvorfor!

Eleonore.

De hade Dig!

La Rebelliere.

Deraf jeg leer!

Eleonore.

Du er forhadt! den Sortes Aftenbøn
Er den: at Du maa døe! Hans Drøm er skjøn,
Naar Du fortvivlet bider i Din Læbe;
Hans Morgenbøn er: Dig at kunne dræbe!
Plant ikke Upas-Træet om vor Bolig,
Det er hver Slave, og ved Dig! ved Dig!
Vær mere mild! — fatter sig. For Dig er jeg urolig.

La Rebelliere.

Du drømmer nok endnu! hvo hader mig?
Det gjør ei Du, thi Alt jeg Dig jo bragte,
Hver Modens Klædning, Guld — jeg veed ei hvad
Hvert Ønske opfyldt blev. Jeg Alt nedlagde
For Dine Fødder, og Du smilte glad,
Din Kjærlighed erstatter hvert et Had.

Eleonore.

Hver Gang at Mollestenen Røret knuser,
Den Sorte ønsker, Du ved Røret laae!
Hver Gang i Skoven Ørnevingen suser
Bort fra Bananens Grene mod det Blaae,
Da spændes Bøssen, Trællens Øie flammer,
Paa Dig han tænker, og hans Kugle rammer.

La Rebelliere.

Ja, Du er syg! Viis Villie og Fornuft.
Den Cuur er sikker! Vi med den maa haste;
Om Skuldrene Du kan Din Kappe kaste,
Tag Sløret, følg mig i den friske Luft;
Du altid jo paa Slavemarked mødte
Med Smiil om Læben. Du skal faae at see
Et Hold af Sorte, de er' som opfødte
Ved Græskar. Øie-Æblet som en Snee;
Min Bisan-Øre vil Du ogsaa finde,
Mulatten —!

Eleonore.

Jeg det veed, og ingensinde

Jeg saae en Mand saa smuk! Hans Ørneblik
Forkynder, at en Kongesjæl han fik!

La Rebelliere.

Og dog, som Dyret kan jeg ham nedstøde;
Jeg for Dit Die pidsker ham tildøde.
— Gjør Dig nu færdig, kald paa dine Piger
Cecilie et Ord derom jeg siger,
Kun kort er Tiden. Jeg vil hende hente,
Naar jeg er her igjen, tør vi ei vente!

Eleonore.

Velan! den sande Grund jeg ikke Dig fordølger!
Fordi jeg selv nu vil, derfor jeg følger.

La Rebelliere.

Min hele Tanke jeg til Slaven skjænker,
Du har jo sagt, han altid paa mig tænker,
I Sukkermøllen ved det knuste Rør,
I Skoven, naar for Kuglen Ørnen dør —!
Der laae et eget Udtryk i din Stemme!
Hav Tak! jeg skal det mindste Ord ei glemme!

Gaaer.

Tredie Scene.

Eleonore. Lidt efter hendes Piger.

Eleonore.

Han holder Ord! de Ord, som her gjenlød:
Jeg for dit Die pidsker ham tildøde.

Hun ringer. Pigerne komme.

Kald mig paa Pelagi, men snel, som Vinden!

Een af Pigerne gaaer.

Kom, klæd mig paa! — I Feber brænder Kinden!
Det bliver bedre i den friske Luft.
Han bad mig vise Villie og Fornuft;
Jeg vil! jeg kan! han skal dem hos mig finde.
Snart Seilet svulmer stolt for Østens Vinde,
Jeg har jo Slægt og Venner. Bort herfra!
Ja bort fra ham, fra Alt! — Og da? Og da?

skjuler sit Ansigt.

Fjerde Scene.

De Forrige. Pelagi.

Pelagi.

I lod mig kalde.

Eleonore.

springer op og fører hende frem i Forgrunden.

Pelagi, kom hid!
Jeg kjender Dig, jeg sætter til Dig Lid!
Paa din Hengivenhed mit Haab jeg bygger!
Der har Du Guld og Perler — mine Smykker.
Gjør dem i Penge —!

Pelagi.

Alting jeg forstaaer.

Eleonore.

Paa Pladsen mellem Kjøberne Du gaaer,
Af Dig og af Dit Snille Alt jeg haaber.
Horatio, Mulatten, man opraaber.

Du byder paa ham. Overbyde maa
Du selv min Mand og Alle. Du kan gaae
Saa høit i Kjøbe-Summen, som Du vil,
Men mig, mig maa Mulatten høre til!

Pelagi.

I kjender Pelagi!

Eleonore.

Vor Tid er kort!

Pelagi.

Hver Hindring skal mit Snille aande bort!

gaaer.

Femte Scene.

De Forrige uden Pelagi.

Eleonore.

Den rige Planters Frue, prægtig klædt
Jeg trædet frem; misundes for min Lykke!
Og dog, — som jeg, har et Slavinden grædt,
Om mig er Solglands, indenfor er Skygge.
Min Sorg — den vil mit Hjerte sondertrykke.

Femi kommer.

Eleonore.

Hvad bringer Du?

Femi hurtig, med et Blik mod Udgangen.

Alt Held! O frygt kun ei!
Sig lønnet har min farefulde Vei!

Vi har Beviser, Alt hvad der er vigtigt!
lægger Fingeren paa Munden.
La Rebelliere.

Eleonore.
Min Mand! ha, tys! forsigtigt.
De gaae.

Sjette Scene.

Et mindre Værelse.
man hører Kirkeklokken ringe.

Cecilie ene.

Ja, han er adlet, adlet af Gud!
Oldtidens Stormænd ere hans Aner.
Hvad de har virket og høit sjunget ud,
Vaier som Ætens Banner og Faner.
Aanden alene hersker og raader,
Som en Oedip for Naturen den staaer.
Dristigen løser den Sphinxens Gaader,
Adelspatentet af Seiren fremgaaer.
Grevelig Krone paa Skjoldet jeg eier,
Ak, kun en Afglands af Fædres Bedrift!
Aanden tilkæmper sig kongelig Seier,
Indskriften der er uslettelig Skrift.
Alle de Taarer, som uforskyldt trille,
Engang som Perlekrands forme sig skal.
Ja, han er adlet ved Hjerte og Snille;
Aanden er Hersker, alt Andet Vasal!

Syvende Scene.

Cecilie. Forvalteren Kadu.

Kadu.

Mit Herskab, vi maa gaae. Hør, høit forkynder
Taarnklokken, at Auctionen snart begynder.

Cecilie.

Jeg er beredt.

Kadu.

De siden vil ei glemme
At see til Hjemmet. Alt staaer godt derhjemme.
De Sorte murre lidt. Der skeer Bortløben,
Bagud slaaer Dyret, men saa kommer Svøben.

Cecilie.

Endnu i Dag, saasnart Auctionen ender,
Jeg følger med Dem hjem, thi knap jeg kjender
Min egen Eiendom.

Kadu.

De selv skal see,
Naar Tømmen holdes stramt kan Alting skee.

Cecilie.

Der var en Fyrste i Grækenland,
Den Gang han besteeg sin Throne
Han svoer, at ville hævde, som Mand,
Retfærd, han svoer ved sin Krone.
Paa Torvet blev reist en Søile af Steen,
Høit paa den en Sølvklokke hængte,

Og der skulde ringes af Hver og Een,
Hvem Uret og Nød betrængte

Og Klokken lød høit, hver skete sin Ret,
Aar gik, og Klokken hang stille,
Om Soilen stod Græs, den grønneste Plet,
Som Nogen sig tænke vilde;
Ja Laurbær og Cactus og Slyngplanter skjønt,
Sig fæstede rundtenom Stenen,
Saa Klokken var skjult af det tætteste Grønt,
Bag Ranken og Laurbærgrenen!

En Dag, da hørtes Klokken igjen,
Den reent var kommet af Tanker,
En udhungret Hest havde fundet derhen,
Den aad af de grønne Ranker;
Dens Ryg var i Blod, saa tungt den leed,
Og Fyrsten bød høit for dem Alle!
„Selv Dyret skal lide Retfærdighed,
Dets Herre for Dommen vi kalde!"

Jeg kjender en Qvinde fra Frankrig's Land,
Hun vil, som hiin Første handle.
Jeg Retfærd vil hævde, som var jeg en Mand,
Til Fryd skal sig Sorgen forvandle!

Hun giver Kadu et Vink, de gaae, og Scenen forandres.

Ottende Scene.

En stor aaben Plads.

Hist og her ere opreiste Boutiker; et Blus brænder, hvorved Maden tillaves; Kokusnødder og Frugter ere opstillede; paa Jorden ligger Kasser og fyldte Sække; Faner vaie, et Gjøglerskilt er udhængt. Det hele Arrangement frembyder et Billede af Livet i det tropiske Climat. Hvide, Sorte og Couleurte bevæge sig i broget Mængde, Auctionsherren sidder med sin Skriver ved et Bord; en sort Slave, opraabt til Salg, staaer paa et Bræt lagt mellem to Tønder; en Deel Sorte, alle uden Lænker, ligge i maleriske Grupper; forrest mellem disse er Horatio, hans Hoved og Fødder ere blottede. Idet Scenen aabnes er Alt i Bevægelse; Larm og Støi.

Auctionsherren.

Til Orden!

En Planter,
Fire Hundred' var mit Bud!

Auctionsherren.

Den Sorte han er Eders! — For ham ud
Af Kredsen her.

La Rebelliere.

Minutterne de løbe!
Min Tid er kort, opraab Mulatten der.
Jeg kjøber ham!

Pelagi.

Jeg ogsaa vil ham kjøbe!

La Rebelliere.

Du Pelagi? For kostbar bliver her
Den Mand for Dig!

En anden Planter.

Du Dig nok snart betænker!

La Rebelliere er traadt hen til Horatio.

Naa, reis Dig op! — Jeg vil, at det skal skee!
— Reis Dig og gaae! — Det er det, jeg vil see!

Horatio.

seer foragtelig paa ham uden at svare.

Horatio.

Afmægtige! — Jeg Svøben snart skal svinge!

Horatio.

Fri er jeg, som min Tanke: fri og stolt!
Mit Legem, ei min Aand Du kan betvinge! —
Din Fader var Haandværker; kun det Ringe
I denne Stilling, ei hans Smilles Vinge
Blev givet Dig! Du Lavheds Præg beholdt!

La Rebelliere.

hæver Stokken for at slaae ham.

Ha! jeg skal dræbe Dig!

Horatio.

bryder Stokken itu, og kaster Stykkerne paa Rebelliere.

Foragtelige!
Med mig skee, hvad der maa.

skjuler sit Ansigt.

La Rebelliere.

Jeg skal udsige
Din Straf! Din Straf! den pinligste skal vælges!

Auctionsherren.

For Slaven frem!

Horatio for sig selv.

Mit Haab, far evig vel!

Niende Scene.

De Forrige. Cecilie. Kadu.

Cecilie.

Min Eiendom han er. Han kan ei sælges.

Kadu.

Han eies af Grevinden af Ratél.
Paa hendes Gods blev denne Slave født.
Her staaer hans Navn, hans Moders.

Peger paa Bogen.

Jeg er mødt,
At hævde Ret og Lov for min Grevinde.

Auctionsherren.

Saa er det! ja!

La Rebelliere til Cecilie.

Du vil mig Slaven skjænke!
Det er min første Bøn. Siig ikke nei!
Og skal han kjøbes! vel! hans Slavelænke
Jeg veier op med Guld.

Cecilie.

Jeg kan det ei.

Eleonore.

Guds Moder! ja, Du kjærlig er og viis!

La Rebelliere.

Nævn mig en Sum!

Cecilie.

O nei, for ingen Priis!
Hvor er en Lykke vel, som min, at finde.
Staae op Horatio! da jeg dennesinde,

Ved Loven kaldes Eders Herskerinde,
Saa hør mit første Bud, det er: vær fri!
Glem som en hæslig Drøm, der gleed forbi,
De mørke Timer, som nu evigt svinde.
Reis hjem til Frank'rig', tænk paa — en Veninde!

Horatio.

Jeg Eders er! for Eder vil jeg leve,
Paa Gud og Verden grundfast staaer min Tro.
Hvad I har opreist, skal med Kraft sig hæve,
I vil faae Ære af Horatio!

La Rebelliere.

Du gjør ham fri? det er dit Spøg! ei sandt?

Cecilie.

Fri som hans Tanke, den I aldrig bandt!

Eleonore til Cecilie, overvældet af sin Følelse.

For Dig i Støvet kunde jeg mig bøie,
Velsignet være Du!

til Rebelliere

Og for mit Øie,
Du svoer, at ville pidske ham ihjel?

La Rebelliere.

Frit handle tør Grevinden af Ratél,
Hun har jo Loven for sig. Loven maa
Man lyde bogstavviis! i den skal staae,
Det veed jeg vist; det staaer fra gammel Tid:
Den Træl, som løfter Haanden mod en Hvid,
Skal under Svøben døe! Enhver jo saae,
Hvor haardt mig denne Slave har fornærmet!

For mig er Loven! Loven lydes maa!
Han dør, om selv en Engel ham beskjærmed'

Auctionsherren gjentagende

„Den Træl, som løfter Haanden mod en Hvid,
Skal under Svøben døe!"

La Rebelliere.

Er Lovens Ord!

Cecilie.

I vil det ei!

La Rebelliere.

Jeg tør ei Loven bøie!

til Eleonore

Hvad jeg har sagt skal jeg opfylde nøie:
Jeg vil ihjel ham pidske for dit Die,
Saa er hans Aag jo brudt paa denne Jord.

Eleonore.

Jeg hader Dig! hvert Baand jeg sønderbryder,
Hvert Baand imellem os —!

La Rebelliere.

Hvad Loven byder,
Udøves maa!

Cecilie.

Det maa! der er mig sagt
En anden Lov, der har den stærke Magt,
At Liv og Død den sælsomt slutter inde,
Hver Dødsdom hæves! Naaden er at finde.
Og Loven er: at, naar en frifødt Qvinde
Af ædel Byrd sig gifter med en Træl,

Da er han fri; hver Straf, han gik imøde,
Maa falde bort, tilgivet er hans Brøde.
I Kirkens Skib hans Lænker man ophænger.
Fri er han! fri!

Auctionsherren.

Saa lyder Loven!

Cecilie.

Vel!
For mig er Loven! Loven lydes maa!
peger paa Horatio
Bud, denne Mand er ikke Slave længer,
Nei, min Gemal! Grevinden af Ratél
Ham rækker Haanden. Den blev aldrig Træl,
Hvis Sjæl har Adel! Aands-Udvikling seirer,
Den sjælelose Form som Fnug henveirer!
til Horatio
Siig! vil Du være fri?

Horatio.

Cecilie!

Eleonore strækker sin Haand velsignende mod dem.

Lev vel!

iler ud.

Mængden kaster jublende Hattene iveiret.

Viva! det unge Herskab af Ratél.

Teppet falder hurtigt.